

Watchman Nee

IMA - SZOLGÁLAT

I. A GYÜLEKEZET IMASZOLGÁLATA

1. Kimondani Isten akaratát
2. Szent Szellemben való összhang
3. Összegyűlnek

II. ÍGY IMÁDKOZZATOK

III. AZ ÚR JÉZUS NEVÉBEN - ISTENBEN BÍZVA

IV. HATALOMMAL VALÓ IMÁDSÁG

V. VIGYÁZZATOK ÉS IMÁDKOZZATOK

I. A GYÜLEKEZET IMASZOLGÁLATA

"Ha vétkezik testvéred, menj el, intsd meg négy szemközt: ha hallgat rád, megnyerted testvéredet. Ha pedig nem hallgat rád, végy magad mellé még egy vagy két embert, hogy két vagy három tanú szava erősítsen meg minden vallomást. Ha nem hallgat rájuk, mondd meg a gyülekezetnek. Ha pedig a gyülekezetre sem hallgat, tekintsd olyannak, mint a pogányt vagy a vámszedőt. Bizony mondom nektek: amit megkötök a földön, kötve lesz a mennyben is, amit pedig feloldotok a földön, oldva lesz a mennyben is. Bizony mondom nektek azt is, hogy ha közületek ketten egyetértenek a földön abban, amit kérnek, azt mind megadja nekik az én mennyei Atyám. Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben: ott vagyok közöttük" (Mt 18,15-20).

A fenti igeszakaszt két részre oszthatjuk: első része a 15-17 versek, a második a 18-20 versek. Gondos tanulmányozásukkal láthatjuk a köztük lévő kapcsolatot. A 15-17 versek egy sajátos esetet taglalnak, a 18-20 versekben viszont általános alapelvet találunk.

A 15-17 versekben előadott eset különleges elbánást igényel, míg a 18-20 versekben talált általános alapelvet gondosan magunkévá kell tennünk.

Bár az ige a különleges esetet veszi elsőnek, és az alapelvet csak másodiknak, mégis **az utóbbi igéi a nagyobb jelentőségűek**. Más szavakkal, míg az első rész egyedi esetet tár elénk, a második egy általános, igen jelentős alapelvet. **Az első részben ismertetett esettel kapcsolatos eljárás a második részben leírt elvtől függ. A második szakasz tehát az alap, az első annak alkalmazása.**

A 15-17 versekben az Úr Jézus elmondja, hogyan bánjunk azzal a testvérrel, aki egy másik testvér ellen vétkezik: Először menjünk el hozzá, és próbáljuk meggyőzni. Ha nem hallgat ránk, vegyünk magunk mellé egy vagy két tanút, és beszéljünk vele újra. Ha még mindig hajthatatlan, akkor tárjuk az ügyet a gyülekezet elé. **Ha pedig a gyülekezetre sem hallgat, legyen olyan a számunkra, mint a pogány, vagy a vámszedő. S miután az Úr Jézus mindezt elmondta, így folytatja: "Bizony, mondom nektek ...: Ez a bevezetés azt jelenti, hogy az eljárás összefügg az utána közölt elvvel.** A 18-20. versek képezik a 15-17. versek alapját. Látni fogjuk, hogy nemcsak az ellenünk vétkező testvérrel szemben kell ennek alapján eljárni, hanem egyéb helyzetben is.

A föld, mint mennyei döntések meghatározója

"Bizony, mondom nektek: amit megkötök a földön, kötve lesz a mennyben is, amit pedig feloldotok a földön, oldva lesz a mennyben is". Ennek a versnek a sajátos mondanivalója az, hogy a mennyei tevékenységet megelőzi a földi tevékenység.

Nem a menny köt meg vagy old fel először, hanem a föld. Amit a földön egyszer megkötök, azt a menny is megköti, amit a föld megoldott, azt a menny is feloldja. A mennyei tevékenységet meghatározza a földi tevékenység. Minden istenellenes dolgot meg kell kötni, minden Isten szerint valót viszont fel kell oldani.

Lássunk erre egy Ószövetségi példát. Amikor Mózes a dombtetőn felemelte a karját, Izrael seregei kerekedtek felül, amikor leeresztette a karját. Amálek volt fölényben (lásd 2Móz 17,9-11). Ki döntött a győzelem vagy a vereség fölött a domb lábánál folyó küzdelemben? Isten vagy Mózes? Itt látjuk Isten munkálkodásának alapelvét, cselekvésmódjának titkát: bármit is akar cselekedni, ha az ember azt nem akarja, akkor Isten sem fogja megcselekedni. Arra nem tudjuk rávenni Istent, hogy cselekedje, amit nem akar, de megakadályozhatjuk abban, hogy tegye, amit meg akarna tenni. A mennyben Isten dönti el az ügyet, de emberi szemszögből nézve Mózes dönt. A mennyben Isten azt akarja, hogy Izrael fiai győzzenek; de ha a földön Mózes nem tartja fel a kezét, Izraelt leverik. Ha Mózes feltartja a kezét, akkor győz Izrael. Íme, a föld így befolyásolja a mennyei döntést.

„Így szól az én Uram, az Úr: még azt is **kérheti tőlem Izrael háza**, hogy ezt tegyem velük: úgy megsokasítom az embereket, mint a juhokat" (Ez 36,37).

Istennek az a szándéka, hogy Izraelt megsokasítsa, mint a juhnyáját. Akik Istent nem ismerik, erre azt mondhatják: hát ha valóban meg akarja szaporítani Izrael házát, mint a juhokat, miért nem teszi? Ugyan ki állhatna ellené. Isten Igéje pedig kijelenti, hogy csak akkor teszi ezt meg, **ha Izrael kéri tőle**. Az elv félreérthetetlen: Isten már döntött ebben az ügyben, de nem cselekszi meg, amíg Izrael háza nem könyörög hozzá ezért. **Azt akarja, hogy a föld döntése megelőzze a mennyei cselekedetet.**

Ez természetesen nem azt jelenti, hogy mi kényszeríthetnénk Istent arra, amit nem akar megtenni. Egyszerűen azt jelenti, hogy kérjük Őt: tegye meg azt, amit amúgy is meg kíván tenni. Csak ezen az alapon állva, és Isten akaratának ismeretében mondhatjuk: "Istenünk, azt akarjuk, hogy tedd meg ezt és ezt, erős elszántsággal kérünk, cselekedd meg". Ilyen az erőteljes, hathatós imádság. Nagyon kell kérnünk Istent, nyissa meg a szemünket, hogy lássuk: hogyan végzi a munkáját ebben az üdvkorszakban. Mert a jelen üdvkorszakban Istennek minden munkája éppen ezen az alapon történik: a menny meg akar valamit cselekedni, de nem cselekszi meg azonnal; vár, míg a föld is cselekszi, azután Ő is. Bár a föld második helyen áll, mindazonáltal ezen a téren első. **A menny csak akkor mozdul, ha már a föld is mozdult.**

Egybehangzó akarat

Azt kérdezhetné valaki, miért akarja Isten, hogy a föld így befolyásolja a mennyei döntéseket? Ennek megértéséhez tudnunk kell, hogy az idő véges, ami Istenünk rendelkezésére áll. (Időn értjük a két örökkévalóság közé eső szakaszt. A múltbeli örökkévalóság és az eljövendő örökkévalóság közé esik az, amit időnek nevezünk.) Amikor Isten megteremtette az embert, magára vette az idő korlátját. Az 1 Mózés 2 szerint Isten szabad akaratot adott az embernek. Istennek megvan az akarata, de az ember is rendelkezik akarral. **Amikor az ember akarata nem egyezik Isten akaratával, Isten keze nyomban meg van kötve.**

Tegyük fel pl., hogy egyedül vagy egy szobában, amelyben asztal, néhány szék, padló és mennyezet van. Mindezek a tárgyak egyáltalán nem korlátozzák cselekvésedet. Nos: Isten mindenható, mindent megtehet. Ha a földön csak élettelen dolgok volnának, illetve szellem nélkül valók, Isten korlátlanul megtehetné, amit akar. Egy napon azonban megteremti az embert. Az ember egészen más jellegű teremtmény, mint egy kő vagy fadarab. Az ember nem olyan, mint az asztal vagy a szék. Ezek nem állhatnak ellen Isten akaratának, ha ide vagy oda óhajtaná tenni azokat. Az embernek azonban szabad akarata van. Maga dönthet, kíván-e Istenre hallgatni, vagy sem, mert Isten nem olyannak teremtette, hogy kénytelen legyen hallgatni Rá. Mivel pedig ilyen szabad akaratú embert teremtett, ezáltal az ember korlátozhatja Isten hatalmát valaminek a megtételében. Isten nem teszi gépiesen, amit akar, hanem megkérdezi az embert: akarja-e ő maga is ezt? Attól a naptól kezdve, hogy Isten megteremtette az embert, mindmáig az ember szabad akarata vagy megengedi, vagy megakadályozza Isten hatalmának érvényesülését. Ezért mondhatjuk, hogy a két örökkévalóság közé eső korszakban, amelyet "idő" -nek nevezünk, Isten hatalmának érvényesülését az ember korlátozza.

Miért jelent Isten számára korlátot az idő? Azért, mert tudja, hogy a második örökkévalóságban, az eljövendőben a két akarat egybehangzó lesz majd, azaz: az ember mindig azt akarja, amit az Isten, még hozzá önként, szabadon. Ekkor teljesedik ki Isten dicsősége. Talán egy kép segíthet itt: ha az asztalra teszel egy könyvet, az ott marad, vagy ha a könyvespolcra teszed, ott is ott marad. A könyv teljes mértékben engedelmes neked. Téged azonban nem elégít ki ez a fajta engedelmisség, mert teljesen passzív, nélkülözi a szabad akaratot. Ugyanígy, Istennek nem lenne kedves, ha az általa teremtett ember olyan passzív engedelmisséget mutatna, mint az a könyv. Természetesen azt óhajtja, hogy engedelmeskedjünk Neki, mégis szabad akaratot ad az embernek.

Az a kívánsága, hogy az ember szabad döntésével válassza az engedelmességet. Ebben dicsőül meg az Isten!

Az eljövendő örökkévalóságban az ember szabad akarata azonossá válik majd Isten örökkévaló akaratával. Mikor Isten örök célja megvalósul, az ember szabad akarata teljes összhangba jut Isten örökkévaló akaratával. Megmarad az ember szabad akarata, de ez döntő módon Isten oldalára áll. Szembe tudna szegülni Istennel, de nem fog, hanem azt teszi, amit Isten kíván. Ebben az összhangban mutatkozik meg igazán az Isten dicsősége!

A jelenvaló világban azonban még az ember akarata korlátot állíthat Isten akarata elé. Isten tenni akar valamit, de ha azt az ember nem akarja, Isten nem teszi. Isten sokat akar tenni, az ember csak keveset, ha Isten nagyvonalú kíván lenni, az ember aprólékoskodik - vagy megfordítva. Így Isten nem fejtheti ki szabadon az akaratát, mert az ember meggátolja ebben. **Az emberen itt természetesen a Gyülekezetet értjük.** Az "idő"-nek nevezett korszakban Isten cselekedeteit a Gyülekezet befolyásolja, mert a Gyülekezet képviseli az örökkévalóság felé haladó embert. **Ma a Gyülekezet feladata a földön Isten akaratának a teljesítése. Ha ezt teszi, Isten akarata korlátlanul érvényesül, ellenkező esetben viszont Isten akarata elé gátat vet. Isten az akaratát a Gyülekezeten keresztül kívánja végrehajtani.** A Gyülekezet már most azon a talajon áll, amelyen majd az ember az örökkévalóságban állni fog. Ahogyan az eljövendő örökkévalóságban Isten majd az Új Jeruzsálemen mutatja meg az Ő dicséretét, - úgy jelentheti ki ma a dicsőségét Krisztus Testén keresztül. Bár a Gyülekezetnek is szabad akarata van, ezt teljesen aláveti Isten hatalmának, mintha az Ő akaratán kívül nem létezne más szabad akarat. Amit Isten akar, annak kell megtörténnie.

Ne jelentéktelenítsük el a Gyülekezetet, mintha csupán összejövétel volna. A Gyülekezet azoknak az összessége, akiket az Úr Jézus drága vérével megváltott, a Szent" Szellem újjászült, és akik odaszentelték magukat Istennek. Akaratát boldogan elfogadják, és tanúságot tesznek e földön Róla.

Fel kell ismernünk, hogy Isten mai munkálkodása meghatározott vonalon halad.

Sajátos törvény szerint való: hogy a földi ember szabad akarata érvényesülhessen, Isten nem érvényesíti vele szemben a maga akaratát. Ne lepődjünk meg ezen a tényen: Isten csak akkor cselekszik, ha a földi ember együtt munkálkodik Vele.

Három nagyjelentőségű alapelv

Azt már említettük, hogy ha Isten akar valamit, akkor addig nem cselekszik, amíg a földön is ugyanazt nem akarják. Éppen itt van a Gyülekezet küldetése. A hívőknek tudniuk kell, hogy ez nem csupán az evangélium hirdetése, bár az is kétségkívül benne foglaltatik, ne értsük félre. **A gyülekezet küldetése az, hogy itt a földön is végbemenjen mindaz, amit Isten akar a mennyben, de hogyan tudja ezt**

megvalósítani? **Imádsággal. Az imádság nem valami jelentéktelen dolog, mint egyesek gondolják. Az imádság: munka. A Gyülekezet azt mondja Istennek: "Azt akarjuk, hogy legyen meg a Te akaratod". Ezt nevezik imádságnak.**

Mikor a Gyülekezet

- felismeri Isten akaratát,
- megnyitja a száját és
- könyörög azért.

Ez az imádság.

Ha a Gyülekezet nem végzi a szolgálatát, nem sok haszna van a földön.

Semmiféle más természetű könyörgés, imaközösség, kérés nem pótolhatja azt az imádságot, amely: munka. Imádságunk nagyon szegényes, ha csupán az Istennel való közösségért imádkozunk. Az imádság, mint munka vagy szolgálat azt jelenti, hogy odaállunk Isten mellé, és ugyanazt akarjuk, mint Ő. Isten akaratával egybehangzóan imádkozni a leghathatósabb munka. A Gyülekezet számára az imádság azt jelenti, hogy felismerte Isten akaratát, és most hangot ad annak. Nézzük most az imádság három nagyjelentőségű alapelvét, amint az meg van írva a Máté 18,18-20-ban.

1. KIMONDANI ISTEN AKARATÁT

"Amit megkötök a földön, kötve lesz a mennyben is, amit pedig feloldotok a földön, oldva lesz a mennyben is" (18. v.). Kikről van itt szó?

Nyilván a Gyülekezet tagjairól, hiszen az előző versben róluk beszél az Úr. Így tehát ez a 17. vers folytatása. Itt van előttünk a 18. vers jelentése: amit a Gyülekezet megköt a földön, az a mennyben is kötve lesz, és amit felold a földön, az a mennyben is oldva lesz.

Igen fontos alapelv ez: Isten ma a Gyülekezeten keresztül munkálkodik. Amit tenni akar, azt csak a Gyülekezeten keresztül teheti. Rendkívül kijózanító alapelv ez. Ma Isten önmagában nem teheti azt, amit akar, mert van rajta kívül egy másik szabad akarattal rendelkező lény: ennek együttműködése nélkül Isten semmit nem tehet. A mai Gyülekezet erejét az határozza meg, mennyire nyilvánul meg benne Isten ereje. **Mert Isten ereje napjainkban a Gyülekezeten keresztül mutatkozik meg. Isten ma azonosítja magát a Gyülekezettel.** Ha a Gyülekezet éber, akkor Isten hatalma is érvényesül, ellenkező esetben viszont Isten nem tudja kifejtetni az erejét a maga nagyságában.

Az egész egy lakás vízvezetékéhez hasonlítható. Lehet a vízművek tárolója akármilyen nagy, a házban folyó víz mennyisége a csövek átmérőjétől függ. Ha valaki bőséges vízellátást akar, nagyobb átmérőjű csöveket kell beszereltetnie. Ma Isten hatalma olyan mértékben lesz nyilvánvalóvá, amennyire a Gyülekezet be tudja fogadni azt. Ugyanez történt, amikor Krisztusban jelentette ki magát: kijelentése olyan mértékű volt, amilyen Krisztus befogadó képessége; most pedig akkora, mint a Gyülekezet befogadó képessége. Minél nagyobb ez a befogadó képesség, annál nagyobb Isten kinyilatkoztatása, és annál teljesebb Isten ismerete.

Mindahhoz, amit Isten ma cselekszik a földön, először az szükséges, hogy a Gyülekezet Isten mellé álljon, így tudja elvégezni a munkáját rajta keresztül. Isten soha nem tesz semmit a Gyülekezettől függetlenül.

Hadd ismételjük, hogy a Gyülekezet olyan, mint a vízvezeték csőrendszere. Szűk csövekből nem kapunk sok vizet, még ha a tározó bővízű is.

Mennyi mindent akar Isten megkötni vagy feloldani a mennyben! Számos olyan ember és sok olyan dolog van, aki és ami Isten ellen való; mindezeket Isten meg akarja kötni. Ugyanakkor sok ember és dolog szellemileg értékes, hasznos, szent és Istentől való; mindezeket Isten fel akarja oldani. Felmerül viszont a kérdés: vajon az ember is meg akarja kötni, illetve fel akarja oldani ezeket?

Isten kétségkívül mindenható: de a földön csak bizonyos csatornán keresztül érvényesülhet a hatalma. **Mi nem növelhetjük Isten hatalmát, de gátolni tudjuk az érvényre jutását.**

A Gyülekezetnek hatalmat adott Isten, hogy az Ő erejét kifejezze. A Gyülekezet engedelmesen szolgálhatja Istent, de meg is akadályozhatja abban, amit tenni akar.

Vessünk egy pillantást a jövőbe. **Egy napon majd Isten a Mennyei Jeruzsálemmé teszi Gyülekezetét. Ekkor dicsősége minden gát és akadály nélkül megnyilvánul a Gyülekezet által. Ma viszont Isten azt kívánja, hogy a Gyülekezet oldozzon fel a földön, mielőtt Ő feloldoz a mennyben; azt akarja, hogy a Gyülekezet megkössön a földön, mielőtt Ő megköttöz a mennyben.** A menny nem kezdeményezi a dolgokat, csupán követi a földet annak megcselekvésében. Ha pedig ez így van, **nagy a felelőssége a Gyülekezetnek!**

Mint már korábban utaltunk rá, a Máté 18,15-17 egyedi esetre vonatkozik. Az utána következő versek viszont általános alapelvet mondanak ki. Az egyedi helyzet a következő: Egyik testvér vétkezett a másik ellen, de nem ismeri el a hibáját, nem vallja meg a vétkét. Ha nem hallgat a gyülekezetre sem, tekintsék olyannak, mint a pogányt és a vámszedőt. Nos, ez a vétkes testvér ezt mondhatja: Kik vagytok ti (a gyülekezet), hogy engem olyannak tekintetek, mint a pogányt, vagy a vámszedőt? Többé nem megyek el az összejöveteleitekre. Vannak még más összejövetelek, ahová elmehetek.

De figyeljünk meg, mit mond itt az Úr Jézus:

"Bizony, mondom nektek: amit megköttek a földön, kötve lesz a mennyben is, amit pedig feloldotok a földön, oldva lesz a mennyben is".

Ha tehát a gyülekezet valakit pogánynak ítél, azt az Isten is pogánynak ítéli a mennyben. Ha a gyülekezet egy vétkes testvérré úgy tekint, mint a vámszedőre, Isten ugyanúgy tekint rá a mennyben. Amit a gyülekezet tesz a földön, azt teszi Isten a mennyben.

Ez a nagy alapelv nemcsak erre az egy esetre alkalmazható, hanem még sok másra is. A fenti eset csupán példának szolgál.

A Gyülekezet Isten választott edénye, amely akaratának hordozója, hogy ki tudja jelenteni Isten akaratát a földön. Ha tehát a Gyülekezet nehézségeket támaszt Isten mennyei akaratának megvalósulása útjába, az nem fog végbemenni.

Sok testvér súlyos terheket hordoz nap mint nap. Azért vannak így megterhelve, mert nem imádkoznak. Ha megnyitjuk a csapot, folyik a víz; ha viszont elzárjuk, nem folyik. Most gondolkozzunk egy pillanatra: mikor nagyobb a víznyomás, zárt vagy nyitott csap esetén? Mindnyájan tudjuk, hogy a csap megnyitásával a víznyomás csökken, elzárásával viszont nő. A Gyülekezet imádsága olyan, mint amikor megnyitják a csapot: minél tovább van nyitva, annál jobban csökken a nyomás. Ha viszont a Gyülekezet nem imádkozik, ez az elzárt csaphoz hasonló: a nyomás fokozatosan nő. Amikor Isten tenni akar valamit, terhet rak egy testvérré, vagy egy egész gyülekezetre. Ha a Gyülekezet imádkozik, és betölti szolgálatát, minél többet imádkozik, annál könnyebb lesz a teher. Minden egyes imádság könnyebbíti rajta.

Ezért testvéreim, valahányszor érzitek, hogy nagy belső teher nehezedik rátok, tudjátok meg, hogy ennek egyedüli oka: nem töltöttétek be szolgálatotokat Isten előtt. Ha ilyenkor imádkoztok egy félórát vagy egy órát, rögtön tapasztaljátok a nyomás lényeges csökkenését.

Mi tehát a Gyülekezet imaszolgálatát? Ebben mondja el Isten a Gyülekezetnek, mit akar cselekedni, és mi az, amit a földön élő Gyülekezetnek "ki kell imádkoznia". Az ilyen imádságban nem azt kérjük Istentől, hogy cselekedjék saját akaratunk szerint, hanem hogy az legyen meg, amit Ő akar. Ha a Gyülekezet ebben csődöt mond, nem sok haszna van a földön.

2. SZENT SZELLEMBEN VALÓ ÖSSZHANG

Hogyan "kötöz" és "oldoz" a Gyülekezet a gyakorlatban? "Bizony, mondom nektek azt

is, hogy ha közületek ketten egyetértenek a földön abban, amit kérnek, azt mind megadja nekik az én mennyei Atyám" (19. v.). A 18. vers egyaránt hangsúlyozza a földet és a mennyet, ugyanúgy azt is, amikor azt mondja, hogy a mennyei Atya megteszi azt, amit a földön kérnek tőle.

Nehogy úgy gondoljuk, hogy az Úr Jézus itt azt hangsúlyozza, hogy ha egy bizonyos dologban egyetértenek a testvérek, azt megadja az Atya, hanem: ha mindenben egyetértenek, akkor bármit kérnek, megkapják az Atyától. Ez az **EGY TEST egysége**, vagy mondhatjuk a Szent Szellemben való egységnek is.

Ha valaki nem számolt le a hústestével, az önmagát felsőbbrendű embernek képzei, és szerinte Isten az ő imádságát meghallgatja. Nem így van. Ebben az esetben nincs meg köztetek a Szent Szellem egysége. **Ha pedig nem a Szent Szellem által teremtett összhangban imádkoztok, akkor Isten nem is hallgat meg. Imádkozzatok, de azt Isten nem köti meg, amit ti megköttök, se nem oldja meg, amit ti megoldotok.** Ez nem olyasvalami, amit az ember önmagától megtehet. Mert az Úr Jézus így szól: "Bizony, mondom nektek azt is, hogyha közületek ketten egyetértenek a földön abban, amit kérnek, azt mind megadja nekik az én mennyei Atyám". Eszerint amennyiben ketten összhangba juttok minden dolog felől, ahogyan a zenei hangok egybehangzanak, akkor bármit kértek, megadja nektek a mennyei Atya. Az ilyen imádkozáshoz a Szent Szellem munkája szükséges a hívőkben. Azaz én az Úr előtt megtagadom saját kívánságaimat, és azt akarom, amit az Úr akar. Egyik testvérem a Szent Szellem által szintén megtagadja saját kívánságát, és ugyanazt akarja, amit az Úr. Mi ketten együtt olyan összhangban vagyunk, ami valóban a legnemesebb zenéhez hasonlítható. Ez esetben Isten megteszi valóban a mennyben, amit Tőle kérünk a földön.

Testvéreim, nehogy azt higgyétek, hogy ez azt jelenti: amíg egyetértünk, addig valamennyi kívánságunkat meghallgatja Isten. **Egyetértő embereknek olykor igen sok problémájuk akad. A KÖZÖS CÉL SEM mindig biztosíték az összhangra.** Lehet, hogy az evangélium két hirdetője egymás között civódik. Nyilván mindkettőjükben megvan a kívánság, hogy másokon segítsenek, de egymást nem tudják megérteni. Meg kell tanulnunk, hogy pusztán az emberi jóakarat nem képes összhangot teremteni. Csak ha a természeti emberünket legyőzte az Úr, és elkezdünk a Szent Szellem által élni, - én is, te is, egyaránt a Krisztusban -, akkor lesz köztünk összhang, akkor leszünk egy véleményen, és tudunk igazán együtt könyörögni.

Ez ugyanannak a dolognak a két oldala:

- az első, hogy **összhangban vagyunk mindenben**,
- a másik, hogy **ekkor imádkozhatunk bármiért**. Isten ilyenné kell, hogy tegyen bennünket.

Ezt a keresztyén egyetértést sehol másutt nem találhatjuk meg, kizárólag a Gyülekezetben. Az összhang: a Krisztus Teste. Csupán itt élhetnek az emberek viszálykodás nélkül, csak itt lehet összhang.

Ha az Úr legyőzte természettől való énünket, és valóban megismertük, mi a Krisztus Teste, akkor vagyunk összhangban, és akkor lesz összhangban a közös imádságunk is. Minthogy megvan az alapvető összhang köztünk, ezért tudunk egyetérteni minden előforduló dologban. Mivel egybehangzóan látjuk a dolgokat, ezért lehetünk Isten akaratának szószólói.

Kedves testvéreim, ha bizonyos dologért könyörögtök, de véleménykülönbségek vannak köztetek, vigyázzatok, nehogy tévedjete. Csak ha az egész Gyülekezet együtt van és egyetért abban a dologban, akkor cselekszik majd a menny is annak megfelelően.

Vigyázzunk: nem az imádság az első. Ez csak követi az összhangot.

Ha a gyülekezet az imádság szolgálatát akarja végezni itt a földön, minden egyes testvérnek meg kell tanulnia megtagadni hústestét az Úr előtt, különben a Gyülekezet imádsága nem hatásos. Az Úr Jézus Igéje csodálatosan világítja meg ezt. Nem azt mondja, hogyha az Ő nevében kéritek az Atyát, Ő meghallgat; nem is azt, hogy Ő majd könyörögni fog, hogy az Atya hallgassa meg az imát. Ehelyett kijelenti: *"Ha közületek ketten egyetértenek a földön abban, amit kérnek, azt mind megadja nekik az én mennyei Atyám"*.

Igen: ha igazán egyetértünk, megnyílnak a menny kapui.

Íme, egy testvér, aki vétkezik egy másik ellen. Mielőtt a gyülekezet foglalkoznék a dologgal, a sértett testvér egy vagy két testvérral együtt elmegy a vétkeshez, hogy megtérésre bírják. Ez nem azt jelenti, hogy ők ketten vagy hárman másképp látják a dolgot, mint a gyülekezet; hanem mintegy annak képében mennek oda. Ha ugyanis odáig jut a dolog, a gyülekezet pontosan úgy fogja látni az egészet, mint ők. Más szavakkal: ez **a két vagy három testvér a Gyülekezet alapján áll**. Az Úr kijelentése szerint is ezek a földi gyülekezetet képviselik. A gyülekezet látása teljesen egybehangzó azzal, ahogy ez a két testvér látja a dolgot. Íme, az imádság szolgálata. Ott is egyet kell érteniük, **bármiről legyen szó, és ebben az egyetértésben kell érte imádkozniuk**.

A Gyülekezet imaszolgálata azt jelenti, hogy könyörögnek valamiért a földön, és ezzel megindítják a mennyet a cselekvésre.

Gondoljuk csak meg, hogy a Máté 18-ban egyáltalán nem a személyes imádságról, vagy az áhítatos hódolatról van szó. Ennek a kettőnek is megvan a helye a hívő életében, hiszen vannak személyes szükségünk, amelyekért könyörgünk, vagy olykor igencsak érezzük az Isten közelségét, amely áhítatos hódolatra indít.

Az is igaz, hogyha valamely testvér ilyen **személyes könyörgése** válasz nélkül marad, vagy ha valaki hosszú időn át nem tapasztalja az Isten közelségét, akkor valami nincsen rendjén. Figyelmetekbe ajánlom azért mind a személyes könyörgést, mind az **áhítatos hódolatot**. Kiváltképpen a fiatal hívők szellemi fejlődése kerül veszélybe, ha ez a kettő hiányzik az életükből.

A Máté 18-ban említett imádság viszont nem személyes, nem is áhítatos célokat szolgál, hanem **szolgálat**, sőt, **munka**. Az ilyen imádság itt e földön **a gyülekezet szolgálata**, illetve munkája. Ezért felelős Isten előtt, mert az ilyen imádság a menny előretolt állása a földön.

Sok elintézetlen ügy van a mennyben, egyszerűen azért, mivel Isten nem talál ilyen előretolt állást a földön: mert a Gyülekezet szabad akaratából nem áll oda Isten mellé, hogy ezek a dolgok megvalósuljanak. Értsük meg, a Gyülekezet legnagyobb munkája, legnagyobb feladata Isten akaratának végrehajtása. Ez pedig az imádság. Az az imádság, amely nem töredékes; az az imádság, amely szolgálat, munka Isten látást ad népének, megnyitja a szemét akaratának meglátására, népe pedig imádkozni kezd.

Az Úr világosan megmutatja, hogy **itt nem az egyéni imádságról van szó**, hiszen legalább ketten vagy hárman kellene hozzá. Ha ezt nem értjük, akkor nem is tudjuk, miről beszél az Úr. **A János evangéliumának imádságai személyesek**. Itt olyan ígéret találunk, mint: " ... bármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek". Nincs megszabva a személyek száma. A Máté 18 azonban feltételként szabja meg, hogy legalább ketten legyenek: "ha közületek ketten a földön - . mondja az Úr. **Azért legalább ketten, mert itt a közösségről van szó. Olyasmiről, amit egy személy nem tehet meg, még ha Isten szolgálja is, hanem csak legalább kettő.**

A két személy alapelve a Gyülekezet alapelve. Ez egyben a Krisztus Testének az alapelve. **A másik elengedhetetlen feltétel az egyetértés. A két személy legyen összhangban, álljon az "egy test" alapján, és tudja, mit jelent az egy test élete.**

Csak egy céljuk lehet, mégpedig, hogy így szóljanak Istenhez: "Azt akarjuk, hogy legyen meg a Te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is". Amennyiben a Gyülekezet ezen az alapon áll, és ennek megfelelően könyörög, meg fogjuk látni, hogy amit csak kérnek, megcselekszi a mennyei Atya.

Ha igazán a Gyülekezet alapján állunk, és magunkra vesszük az imádság szolgálatának

felelősségét Isten előtt, akkor az Isten akarata végbemegy abban a gyülekezetben, amelyben vagyunk. **Az ilyen imádság, akár kevesen, akár sokan imádkozzák, erős imádság, mivel Isten munkájának mértékét a gyülekezet imádságának a mértéke határozza meg.** Isten hatalmának megnyilatkozása nem múlja felül a gyülekezet imádságának erejét. Ez természetesen nem jelenti azt, mintha Istennek nem volna nagyobb hatalma, mert nyilvánvalóan a mennyben végtelen az Ő hatalma. Csak ennek a hatalomnak a földi megnyilvánulása attól függ, hogyan és mennyit imádkozik a gyülekezet.

A gyülekezetnek tehát legyenek bátor imádságai és nagy kérései. Miképpen is lehetne a gyülekezet imádsága kicsinyes, amikor egy ilyen hatalomban bővülködő Isten elé áll? Ha a nagy Isten elé járul, nagy dolgokra számíthat. Ha viszont a gyülekezet befogadóképessége korlátolt, akkor szükségszerűen korlátozza Isten erejének megnyilvánulását is. Ismerjük fel végre, hogy Isten népének győzelme még nem teljes, a Sátán még nem vettetett a feneketlen mélységbe, és Isten igényli a szolgálattévő eszközt, munkája végzéséhez. **A gyülekezet erőteljes imájára van szüksége, hogy kijelentse magát. Ez tehát a gyülekezet szolgálata.**

Ha Isten ellátogat imaközösségeinkbe, vajon jóváhagyja-e azokat, mint a gyülekezet igazi imaszolgálatait? **Nem az a döntő, hányszor tartunk imaközösséget, hanem az: van-e az imaközösségeinknek súlya.** Ha igazán látjuk, milyen nagy felelőssége van a gyülekezetnek, kénytelenek vagyunk bevallani, hogy imádságaink alkalmatlanok, és akadályozzuk Istent akaratának végrehajtásában. A gyülekezet csődöt mondott a szolgálatában. Milyen gyászos a helyzet!

Hogy van-e Istennek olyan gyülekezete, amely hűséges a szolgálatában, az azon múlik, hogy egy-egy gyülekezet alkalmatlanná teszi-e magát Isten előtt, vagy pedig Isten céljainak hűséges végrehajtójává válik. Azt kell hirdetnünk, amit Isten tenni szándékozik, mert így lesz hűséges a gyülekezet a szolgálatához. A gyülekezet szolgálata az imádság, nem a szokásos "kicsiny" imádság, hanem az Isten számára utat készítő könyörgés.

Ha imádságunk szüntelenül önmagunk körül forog, személyes problémáinkkal kapcsolatos, kicsiny nyereségeinkkel vagy veszteségeinkkel foglalkozik, hogyan készítünk utat Isten örök céljai megvalósulásához? Ebből a szempontból is a „mélyre” kell eveznünk”.

Mert a "ketten egy akarattal" - nem valami felületes kifejezés. Ha nem vagyunk tisztában, mi a Krisztus Teste, és nem állunk annak alapján, hatástalan marad az imádságunk, még ha kétszázán gyűlünk is egybe. Ha viszont valóban tudjuk, mi a Krisztus Teste, és annak alapján állunk - megtagadjuk hústestünket, és nem kérünk semmit önmagunknak, csak Isten akaratának beteljesedését - megtapasztaljuk majd az

ilyen összhangból fakadó imádság erejét. Ily módon cselekszi meg a mennyei Atya azt, amit a földön kérünk.

Figyeljük meg, hogy a 18. versben van az a drága kifejezés: „(mindaz) amit megkötöttök ...”, a 19-ben pedig egy ugyancsak drága szó: "amit kérnek, azt mind". Nem kell tehát félnünk attól, hogy túl sokat kértünk, mert a menny mértéke sokkal bőkezűbb, mint a földé. Ezért elképzelhetetlen, hogy a föld kívánsága felülmúlja a menny lehetőségeit. És itt nemcsak a kötésről és az oldásról van szó.

Isten hatalma végtelenül felülmúlja a miénket. A víztoronyban mérhetetlenül több a víz, mint a mi saját vízvezetékünkben. A kútban lévő víz mindig sokkal több, mint ami a vödörben van. A menny hatalmát sohasem lehet földi mértékkel mérni.

3. ÖSSZEGYŰLNEK

"Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben: ott vagyok köztük" (20. v.). íme, a harmadik alapelv, valamennyi között a legmélyebb. Miért mondja a 19. v., hogy: "ha közületek ketten egyetértetek a földön abban, amit kérnek, azt mind megadja nekik az én mennyei Atyám?" A választ a 20. versben kapjuk meg: "Mert ahol ... stb." Miért lehet ekkora hatalma a földi gyülekezetnek? **Mi ad olyan nagy erőt annak, ha csak ketten vagy hárman is imádkoznak? Mert amikor az Úr nevében gyülekezünk össze, maga az Úr is ott van köztünk.** A 18. vers a föld és ég viszonyáról szól; a 19. vers az összhangban elmondott imádságról itt a földön; a 20. vers pedig ennek az összhangnak a munkálójáról.

Vegyük tudomásul, hogy egybehívtak vagyunk. Nem magunktól gyűlünk egybe. A két dolog egészen más. **Összehíva lenni azt jelenti, hogy az Úr hívott, nem a saját elhatározásunkból jöttünk.** Sokan csak megfigyelőnek, vagy egyszerűen résztvevőnek jönnek el egy összejövetelre, következésképpen nem is nyerne ott semmit.

Akit viszont az Úr hívott, az tudja, mekkora veszteség lett volna számára a távolmaradás. Az ilyenek az Úr nevében gyűlnek egybe.

Istennek legyen hála, amikor valamennyi testvér az Úr nevében gyűlik egybe, akkor összhang, egyetértés uralkodik köztük. Ha azonban csak magunktól jövünk össze, nyilvánvalóan nem lehet összhang köztünk. Ha ugyanazt akarjuk, mint az Úr, azt vetjük el, amit Ő is elvet, akkor van egyetértés. Az Úr pedig azt mondja: ott vagyok köztük. Tehát az Úr irányít mindent. Mivel Ő az, aki irányít, megvilágít, szól és kijelent, ezért amit megkötnék itt a földön, az a mennyben is kötve lesz, amit feloldanak a földön, azt a mennyben is feloldják. S mindez azért, mert az Úr együtt munkálkodik Gyülekezetével.

Következésképpen tanulnunk kell, hogy tagadjuk meg magunkat az Úr előtt. Valahányszor összehív bennünket, mindannyiszor az Ő nevéhez kell fordulnunk, mert ez a név nagyobb minden más névnél.

Bálványainkat össze kell törnünk, akkor tud Ő vezetni bennünket.

Testvéreim, ez nem érzés, nem elmélet, hanem tény. Ha a gyülekezet rendben van, akkor minden összejövetel után tudja, hogy az Úr ott volt-e? Az Úr jelenlétében a gyülekezet gazdag és erős. Ilyenkor tud kötözni és oldani. Ha azonban az Úr nincs köztük, akkor tehetetlen. **Csak a gyülekezetnek van ilyen lehetősége: az egyén nem számíthat rá.**

Adjon az Úr mélyebb megértést és tapasztalatot az imádsággal kapcsolatban mindnyájunknak!

II. ÍGY IMÁDKOZZATOK

"Amikor imádkoztok, ne legyetek olyanok, mint a képmutatók, akik szeretnek a zsinagógákban és az utcákon állva imádkozni, hogy mutogassák magukat az embereknek. Bizony, mondom nektek: megkapták jutalmukat. Te pedig, amikor imádkozol, menj be a belső szobába, és ajtót bezárva imádkozzál Atyáddal titokban; Atyád pedig, aki, látja, amit titokban teszel, megfizet neked. Amikor pedig imádkoztok, ne szaporítsátok a szót, mint a pogányok, akik azt gondolják, hogy bőbeszédűségükért hallgattatnak meg. Ne legyetek tehát hozzájuk hasonlóak, mert tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt még kérnétek tőle. Ti azért így imádkozzatok: Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg minket a gonosztól, mert tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség, mindörökké, Ámen. - Mert ha az embereknek megbocsátjátok vétkeiket, nektek is megbocsát menyei Atyátok. Ha pedig nem bocsátok meg az embereknek, Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket" Mt 6,5-15.

Az emberek számára az ima meghallgatása a legfontosabb. Itt az Úr Jézus azt emeli ki, hogy az imádság jutalmat nyer. Honnan tudjuk? Mert az 5. versben a jutalom szó ugyanaz, mint amelyet a 2. vers az alamizsnálkodással, és a 16. vers a böjtöléssel kapcsolatban használ. Ha **a jutalom a meghallgatott imádság**, akkor mi köze van az alamizsnálkodáshoz és a böjtöléshez? A párhuzamos igehely szerint **itt az ezeréves birodalom idején elnyert jutalomról van szó**. Ha imádságunk egybehangzó Isten szándékával, akkor az Úr nemcsak meghallgatja, hanem **meg is jutalmazza majd a Krisztus ítélőszéke előtt**.

Ne legyetek olyanok, mint a képmutatók

"Amikor imádkoztok - mondja az úr - ne legyetek olyanok, mint a képmutatók, akik szeretnek a zsinagógákban és az utcákon állva imádkozni, hogy mutogassák magukat az embereknek."

Az **imádság** elsősorban **Istennel való közösség**, Isten dicsőségének a megnyilvánulásáért. Ezek a képmutatók azonban az Isten dicsőségére való imádságot

önmaguk dicsőítésére használják: azért szeretnek az utcasarkokon és a zsinagógákban imádkozni, hogy lássák őket az emberek, mivel az utcasarkok és zsinagógák rendszerint zsúfoltak emberekkel. Nem azért imádkoznak, hogy Isten meghallgassa őket, hanem hogy az emberek lássák őket. Az ilyen imádság teljesen fölösleges. Nem lehet sem Istenhez való imádságnak, sem Vele való közösségnek tekinteni. Ezért Isten nem is veszi tudomásul az ilyet, és nem is nyerhetnek Tőle semmit ezáltal. Mivel már megkapták az ilyen imádkozók dicséretüket az emberektől, nem számíthatnak jutalomra az eljövendő ezeréves birodalomban.

Hogyan imádkozzunk hát? Az Úr így folytatja:

"Te pedig, amikor imádkozol, menj be a belső szobádba, és ajtódat bezárva, imádkozzál Atyádhoz titokban; Atyád pedig, aki látja, amit titokban teszel, megfizet neked."

A "belső szoba" itt képletesen értendő. Ahogyan "zsinagógák" és "utcasarkok" jelképezik a nyilvános helyeket, úgy a belső szoba jelképezi a rejtett, titkos helyet.

Testvéreim, valóban találnotok kell magatoknak "rejtekhelyet" még az utcasarkokon és zsinagógákban is, az utcákon és az autókban egyaránt. Miért? Mert a belső szoba az a hely, ahol titokban találkozhatasz Istennel, ahol nem fitogtatod mindenki előtt magadat.

"... menj be a belső szobádba, és ajtódat bezárva ... " azt jelenti, hogy zárd ki a világot és zárd be önmagadat. Más szóval: hagyjunk figyelmen kívül mindenféle külső hangot, és csendben, magányosan könnyörögjünk Istenhez.

"Imádkozzál Atyádhoz titokban, a te Atyád pedig, aki látja, amit titokban teszel, megfizet **neked.**" Milyen vigasztaló ez az ige. Titokban imádkozni az Atyához - ehhez hit kell. Noha az ember érzékszerveivel semmit nem fog fel, mégis hiszi, hogy az Atyához imádkozik. Az Atyához, aki szemmel nem látható, de valósággal ott van. Nem veti meg imádságodat, hanem figyelemmel hallgatja, sőt megjutalmazza. Hiszed ezt?

Amikor az ige azt mondja: megfizet neked! - ez azt jelenti: meg akar fizetni. Kezkesedik arról, hogy titokban elmondott imádságod nem lesz hiábavaló. Még ha közvetlenül nem is látod az eredményét, eljön a nap, amikor elnyered a jutalmát. Testvéreim, titokban elmondott imáitok kiállják az Atya fürkésző pillantását? Hiszitek, hogy ezért megjutalmaz titeket? Nem úgy, mint a pogányok.

Nemcsak a magunk mutogatásától óv az Úr, hanem attól is, hogy *"amikor pedig imádkoztok, ne szaporítsátok a szót, mint a pogányok, akik azt gondolják, hogy bőbeszédűségükért hallgattatnak meg"*. A pogányok imádkozásuk során mindig ugyanazt a mondatot ismétlik. Ezért imádságuk inkább értelmetlen mormolás, mintha a folyóparton a víz csobogását, vagy az út mentén a kerekek vég nélküli zörgését hallgatnánk. **A pogányok azt hiszik, hogy a sokszor ismételt szavaikért hallgattatnak meg, pedig az ilyen imádság hatástalan. Mi ne így imádkozzunk.**

Ezért az imaközösségeken vigyázzunk, nehogy értelmetlen legyen az imádságunk.

Ha valaki így imádkozik, ne mondj rá áment, még ha ezért keményszívűséggel vádol is. Ámen mondásoddal tudniillik biztatod, hogy újra meg újra így imádkozzék. Márpedig az ilyen imádságot a benne buzgó lelkesedés ösztönzi, nem pedig az, hogy könnyítsen

belső terhén. Sokszor hallunk ilyen nagyon is emberi indulatból fakadó, sivár imádságot. Mi azonban ne így könyörögjünk.

"Ne legyetek tehát hozzájuk hasonlók, mert tudja a ti Atyátok, hogy mire van szükségetek, mielőtt még kérnétek tőle."

E vers értelmében imádságunk meghallgatása azon múlik, hogyan állunk meg Isten előtt, és mik a valóságos szükségleteink, nem pedig azon, hogy több vagy kevesebb szóval fejezzük-e ki magunkat. Ha azt kérjük, amire nincs igazán szükségünk, akkor imádságunk nem talál meghallgatásra, akármilyen bőbeszédűen fejezzük is ki magunkat. Valóságos szükség híján kérni, mohóságra vall. **Isten örömmel gondoskodik mindarról, amire ténylegesen szükségünk van, de nem teljesíti önző kívánságainkat. Milyen ostoba némely ember, mikor azt mondja: nem szükséges imádkoznia, hiszen Isten úgyis tudja, mire van szüksége.** Az imádság célja nem az, hogy tudassuk Istennel az állapotunkat, hanem hogy általa kifejezzük iránta való hitünket, bizalmunkat és szívünk vágyát. Ezért kell imádkoznunk. De ha imádkozunk, szívünk vágya legyen erősebb, mint szavunk, és a hitünk legyen erősebb, mint amilyen hangsúlyosak mondataink.

"Ti tehát így imádkozzatok"

Lássuk most már, hogyan tanít az Úr imádkozni. Ez az imádság általában úgy ismert, mint az "Úr imádsága". Az elnevezés téves. **Ez nem az Úr imádsága, hanem egy mintaimádság.** Még határozottabban jut ez kifejezésre a Lukács 11,1-4-ben. Jól meg kell ismernünk ezt az imádságot.

"Így" imádkozzatok, - tehát az Úr nem azt akarja, hogy mindig pontosan ezeket a szavakat ismételjük, hanem arra tanít vele: **hogyan imádkozzunk.**

Mióta világ a világ, azóta az ember gyakran imádkozik Istenhez. Nemzedékről-nemzedékre, időről-időre jönnek az emberek, és imádsággal fordulnak Istenhez. **Nagyon kevesen imádkoznak azonban helyesen.** Sokan imádság közben csak magukra gondolnak, és nem ügyelnek Isten akaratára. Ezért tanít az Úr Jézus arra, hogy így imádkozzunk, ahogy az alábbiakban látjuk. Az ilyen imádságnak hatalmas súlya van, és a mélységből fakad. Ha nem vagyunk taníthatatlanok, **el kell sajátítanunk ezt a fajta imádkozást, ha egyáltalán meg akarunk tanulni imádkozni.** Isten eljött a földre, hogy emberré legyen, és most először ez az Ember elmondja nekünk, hogy milyen az igazi imádság.

Az Úr azt akarja, hogy **az Atyához imádkozzunk,** Aki a mennyekben van. Maga az „Atya” megszólítás új. Korábban az emberek így szólították meg: "Mindenható Isten", "Felséges Isten", "Örökkévaló Isten" vagy "Úr Isten" ("Jahve Isten"). Senki sem merte „Atyának” szólítani Istent. **Ez világosan mutatja, hogy csak azok imádkozhatnak így, akik megváltott emberek, és örök életük van. Mivel megváltottak, ezért Atyának nevezhetik Istent.** Csak azok Isten gyermekei, akik Tőle születtek, csakis ezek nevezhetik Őt Atyának. Milyen vigasztaló, hogy így nevezhetjük Őt.

Eredetileg csak az Úr Jézus tekinthette Istent Atyjának, most azonban az Úr azt akarja, hogy mi is így hívjuk Őt: „Atyánk”. Valóban nagyszerű dolog ez! Hogyan is szólíthatnánk Őt „Atyánknak”, ha nem azért, hogy egyszülött Fiát adta értünk, mert annyira szeretett minket. Istennek legyen hála. Fia halála és feltámadása által most már az Ő gyermekei vagyunk. Egészen más lett a helyzetünk Istennel szemben. Meghitt, drága kapcsolatba kerültünk Vele. Az Úr Szelleme értesse meg velünk, hogy Isten Atyánk, és bízhatunk szeretetében és hosszútűrésében. Ő nemcsak meghallgatja imádságunkat, hanem örömét is találja benne.

Ez az imádság három részre osztható:

- **az első Isten dolgaira vonatkozik**, amit szívünk kíván Istennel kapcsolatban (9. 10. v.);
- **a második része a mi dolgainkra**, hogy Isten miben védelmezzen meg minket (11-13);
- **a harmadik pedig Isten dicsőségére** (13b).

Lássuk most mind hármat külön-külön.

Amit szívünk kíván Istennel kapcsolatban

Három kívánságunk

Az imádság bevezetése szívünk **három kérését** tartalmazza Istennel kapcsolatban. Az első: "Szenteltessék meg e te neved". Isten elvárja tőlünk, hogy imádkozzunk Neve megszenteltetéséért. Míg a nevét angyalok magasztalják, addig az emberek szégyenletesen és felelőtlenül bánnak ezzel a névvel. De amikor az emberek az Ő nevét gyalázzák, Isten nem mennydörgő ítélettel sújt le, hanem elrejti magát, mintha nem is létezne. Soha nem bántotta az embert azért, mert visszaélt az Ő nevével. Gyermekeitől azonban megkívánja, hogy így imádkozzanak: "Szenteltessék meg a te neved". Ha ismerjük és szeretjük Istent, akkor azt akarjuk, hogy a neve legyen szent. Sért minket, mikor halljuk, hogy az emberek káromolva emlegetik a nevét. Ezért egyre erősebben könyörögjünk azért, hogy a neve szenteltessék meg, míg eljön az a nap, amikor mindenképpen megszentelik ezt a nevet, és senki sem meri hiábavaló módon emlegetni.

Isten neve nem csupán egy cím, amellyel megszólítjuk, hanem az Úrtól nyert nagyszerű kijelentés. Isten neve a Bibliában arra való, hogy megmutassa: Isten kijelentette magát az embereknek, hogy így ismerhessék meg Őt. Neve megismertet természetével, és kijelentést ad tökéletességéről. Ezt az ember lelke meg nem értheti, csak az Úr maga jelentheti ki (lásd Jn 17,6). Azt mondja:

"Es megismertettem velük a te nevedet, és meg is fogom azt ismertetni, hogy az a szeretet, amellyel engem szeretted, bennük legyen és én is őbennük" (Jn 17,26).

Ahhoz, hogy Isten nevét ismerjük, ismételten kijelentésre van szükségünk az Úrtól.

"Szenteltessék meg a te neved." Ez nemcsak szívünk vágya, hanem benne van az Atya imádása is. Dicsőséget kell adnunk Istennek. **Kezdjük imádságunkat dicsőítéssel.** Mielőtt megsejtjük irgalmát és kegyelmét, dicsőítsük Istent.

Először dicsőítsük Őt tökéletességéért, azután majd kegyelmet nyerünk tőle. Imádságunk mindenek felett való, és végső célja, hogy Istené legyen a dicsőség.

"Szenteltesék meg a te neved". Isten neve elválaszthatatlan a dicsőségtől.

"Ekkor szánalomra indultam szent nevemért, amelyet gyalázatossá tett Izrael háza a népek között, amerre csak járt" (Ez 36,21).

Izrael népe nem szentelte meg Isten nevét, ahelyett inkább meggyalázta azt, merre csak járt. Istennek azonban gondja van az Ő szent nevére. Az Úr akarata értelmében Isten neve dicsőíttessék általunk. Először szenteltesék meg Isten neve minden egyes szívben, azután pedig egyre inkább ez lesz a kívánságunk is. A kereszt legyen hathatós az életünkben, és azután tudjuk majd dicsőíteni Isten nevét, különben csak hiú ábránd az egész. Emiatt kell az életünket megtisztítanunk, és a bűnnel leszámolnunk.

A második kérés: "Jöjjön el a te országod (királyi uralmad) '!Milyen ország ez? A párhuzamos igehelyekből ítélve a mennyek országa. Mikor az Úr így tanít imádkozni, nyilván azt akarja: könyörögjünk, hogy **Isten a mennyekben lévő országát terjessze ki a földre is.** A Biblia az Isten országával kapcsolatban történelmi és földrajzi fogalmakat egyaránt használ. A történelem az időről szól, míg a földrajz a térről.

A Szentírás szerint Isten országának földrajzi jellege sokkal erőteljesebb, mint a történelmi jellege. *"Ha viszont én Isten Szellemevel űzöm ki az ördögöket - mondja az Úr Jézus - akkor már érkezett hozzátok az Isten országa"* (Mt 12,28). Történelmi kérdés ez? Nem, ez földrajzi kérdés. Valahol csak Isten Fia az Isten Szelleme által démonokat űz ki, ott van az Isten országa. Így tehát a jelen üdvkorszakban az Isten országa inkább földrajzi, mint történelmi valóság.

Ha pedig a vele kapcsolatos elképzelésünk mindig csak történelmi jellegű, akkor csupán egyik oldalát látjuk, és nem az egészet. Az **Ószövetségben a mennyek országáról még csak úgy beszéltek, mint eljövendőről.** Keresztelő János jelenti ki először, hogy **elközelített a mennyek országa.** Ugyanezt hirdeti később maga az úr Jézus is. Miért? Mert Benne jelenik meg az emberek között az Isten országa. A Máté 13 szerint a mennyek országa már látható alakot is ölt az emberek közt a földön. Napjainkban, ahol Isten gyermekei a Szent Szellem által lerontják a démonok munkáját, ott van Isten országa. Ezért tanít az Úr ilyen imádságra: "Jöjjön el a te országod", mert előre látja, hogy Isten országa be fogja tölteni a földet.

"Jöjjön el a te országod!" A Gyülekezet nemcsak kívánja ezt, hanem felelős is érte. A Gyülekezetnek kell elhoznia Isten országát a földre. Ennek érdekében legyen minden áldozatra kész, és maradéktalanul engedelmeskedjék Istennek, hogy a mennyei hatalom földi erődtítménye lehessen. Ha a Gyülekezet valóban el akarja hozni Isten országát a földre, ismernie kell a Sátán csalárdságát (lásd 2Kor 2,11), és fel kell öltenie Isten teljes fegyverzetét, hogy megállhasson az ördög minden ravaszságával szemben (Ef 6,11). Mert a hol Isten országa megjelenik, onnan elűzi a démonokat. Amikor Isten országa teljességre jut majd a földön, a Sátán a feneketlen mélységbe vettetik (lásd: Jel 20,1-3).

Mivel a Gyülekezetnek ekkora a felelőssége, nem csoda, ha a Sátán teljes hatalmával támadja. Ezért kell a Gyülekezetnek úgy imádkoznia, mint az ószövetségi szenteknek: "Hajlítsd le az eget Uram, és szállj le" (Zsolt 144,5), és "bárcsak szétszakítanád az eget és leszálnál, hogy meginogjanak előtted a hegyek" (Zs 63, 19b).

A harmadik kérés: *"Legyen meg a te akaratom, mint a mennyben, úgy a földön is"*. Isten akarata tehát megvalósul a mennyben, de nem teljesül maradéktalanul a földön. De ugyan, ki gátolja Istent abban, hogy akarata beteljesedjék? Ember vagy a Sátán? Tulajdonképpen senki sem gátolhatja. Akkor miért kell így imádkoznunk? Hogy erre a kérdésre feleletet találjunk, tisztában kell lennünk az imádság alapelveivel.

A Bibliában találunk jó néhány alapigazságot, ezek közül az egyik az imádság alapelve. Először is ismerjük fel, hogy önmagában az a tény, hogy a Bibliában szó van az imádságról - ámulatra méltó. Hiszen tudjuk ugyancsak az Írásból, hogy Isten eleve jól tudja, mire van szükségünk. Akkor miért kell egyáltalában imádkoznunk? Még csodálatosabb, ha megtudjuk az okot, amiért Isten azt kívánja, hogy imádkozzunk. Isten meg akar tenni bizonyos dolgot, de nem óhajtja egyedül elvégezni. **Azt kívánja, hogy az ember először imádkozzék érte, és azután majd megteszi.** Nem mintha nem ismerné minden szükségünket, de várja imáinkat, és csak ezt követően teljesíti azokat.

Isten tudta, hogy az Úr Jézus megszületik, de szükséges volt, hogy Simeon és Anna imádkozzék érte. (Lásd Lk 2,25.36-38.) Istennek szándékában volt elküldeni a Szent Szellemet, de 120 embernek kellett könyörögnie eljöveteleért tíz napon át. (Lásd Csel 1,15; 2,1-2.)

Ez az imádság alapelve.

Semmi olyan dologra nem tudjuk rábírni Istent, amit nem kíván megtenni. Amit viszont meg akar tenni, azzal vár addig, amíg könyörgünk érte.

Mikor Akháb volt a király Izraelben, az Úr így szólt Illéshez: **"esőt fogok küldeni a földre"**. De addig nem ömlött a zápor, amíg Illés nem imádkozott. (Lásd IKor 18,1.44.45.)

Mi tehát az imádság? Először is: Istennek megvan a maga akarata; másodszor: mi egybehangelődünk akaratával, tehát imádkozunk érte; és harmadszor: amikor imádkozunk, Isten meghallgatja imánkat.

Nagy tévedés tehát, hogy az imádságban azt mondja el az ember, amiről szeretné, hogy Isten megtegye. A Biblia világos útmutatása szerint sorrendben **mindig Isten akarata az első. Ő azután tudatja velem akaratát, hogy én is kimondhassam: azt akarom. Ezt nevezzük imádságnak.** Az Úr Jézus azért tanít bennünket így imádkozni, mert Isten maga is azt kívánja, hogy szenteltessék meg a neve, jöjjön el az országa (királyi uralma) és legyen meg az akarata a földön is. Isten azonban nem látja jónak, hogy mindez gépiesen menjen végbe, hanem elvárja a Gyülekezettől, hogy imádkozzék érte. Amennyiben a Gyülekezet igazán buzgósággal telve imádkozik, Isten neve valóban megszenteltetik az emberek között, eljön az Ő országa (királyi uralma), meglesz az akarata nemcsak a mennyben, hanem a földön is.

Isten gyermekeinek meg kell tanulniuk így imádkozni. Bár Isten akarata készen van, mindaddig nem cselekszik, amíg gyermekei imádságban ki nem fejezik, hogy ők is ezt akarják. Akkor azután meghallgatja imádságukat. **Maradéktalanul csak az ezeréves birodalom idején szenteltetik meg az Ő neve, jön el az Ő országa és lesz meg az akarata, de még annak eljövetele is siettethető, vagy éppen késleltethető aszerint, hogy Isten gyermekei hogyan imádkoznak érte.**

Sok minden tekinthető Isten akarata részének, de Istennek van egy mindenképp felett való akarata, amely valamennyi rész-akaratot tartalmazza. Ha figyelünk erre a mindenképp felett való akaratra, akkor a részleteket is egyre jobban megismerjük.

Az 1903-1904-es welszi ébredés talán a legnagyobb, amit a gyülekezet történetében találunk. Isten egy egyszerű bányászembert, Evan Robertet használta fel e nagy ébredés eszközüül. Nem volt tanult ember, de imádságai kimondhatatlanul mélyek voltak. Később visszavonult a nyilvános szolgálattól hét vagy nyolc évre. Egy .lapon egy testvér találkozott vele, és megkérdezte, mit csinált ez idő alatt. Egyetlen mondattal válaszolt: "Imádkoztam a mennyek országának eljövételéért".

Testvéreim, értjük, hogy imádság nélkül nem jön el az Isten országa? Ha a vezeték eldugul, nem tud áramlani a víz. Abban az imádságban, amelyre az Úr tanított minket, Isten akarata van kijelentve. **Amint Isten gyermekeinek akarata teljesen eggyé válik Isten akaratával, bizonyára eljön Isten országa, és megvalósul akarata a földön éppúgy, mint a mennyben.**

Három kérdés önmagunkért

Az imádság második részében Jézus Krisztus megtanít minket három dologra, amit önmagunknak kérhetünk.

Először is azt olvassuk: "*A mi mindennapi kenyérünket add meg nekünk ma*". Sokan nem értik, hogy lehet az, hogy az Úr megtanít imádkozni Isten nevéért, Isten országáért és Isten akaratáért, azután hirtelen rátér a mindennapi kenyérre. Mintha a magasztos, szent dolgokból egyszerre leesnénk az egészen hétköznapi dolgok kellős közepébe. Nos, meg fogjuk látni, hogy ennek megvan az oka.

Az Úr jól tudja, hogy **aki Isten gyermeke, és híven könyörög az Ő nevéért, országáért és akaratáért, az kiteszi magát a Sátán támadásának; és igencsak imádkoznia kell a mindennapi kenyéréért.** A kenyér ugyanis mindennapi szükséglet, tehát sok kísértés forrása lehet, kivált ha nagyon szűkösen van. Tisztában van ezzel a Sátán is. Tudja, hogy a földön élünk és - kenyérből. Ezért kell a kísértések ellen az Úrhoz fordulnunk védelemért. A kenyérért való imádság értelme: Uram, add, hogy a kenyér gondja ne rontsa meg az imádságaimat. Add meg a mindennapi kenyeret.

Azt is tanítja ezzel a kéréssel az Úr, hogy mindennap Istenhez kell könyörögnünk. " ... *add meg nekünk ma ...* " Nem hetenként, hanem naponta imádkozzuk ezt. Nincs semmink a földön, amire támaszkodhatnánk. Nincsenek "készleteink". Mégis nem egy hétre, vagy egy hónapra való kenyeret kérünk, csak egy napra valót. Mennyire kell bízunk Istenben! Azt is megtudjuk ebből a kérésből, hogy az Úr igenis törődik mindennapi kenyérünkkel, hiszen arra biztat: kérjük naponként.

Nos, itt is érvényes, hogy **Atyánk jól tudja, mire van szükségünk. Az Úr mégis azt kívánja, hogy ezt naponként imádkozzuk, kérjük a kenyeret is, mert azt akarja, hogy**

naponta tekintünk fel Atyánkra, és így erősödünk hitünkben. Milyen gyakran aggodalmaskodunk egészen távoli dolgok miatt! Ezt ne tegyük. Vegyük tudomásul, hogy **akik kitartóan imádkoznak Isten országáért és akaratáért, azok számos próbatételre számíthatnak.** Mivel azonban Isten ma megadja a mai napra való kenyeret, biztos, hogy holnap majd kérhetjük a holnapra valót. *"Ne aggódjatok tehát a holnapért, mert a holnap majd aggódik magáért: elég minden napnak a maga baja"* (Mt 6,34).

A második kérés: *"és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek".*

Egyfelől imádkozunk testi szükségleteinkért, másfelől imádkoznunk kell naponta tiszta lelkiismeretért. Képtelenek vagyunk egyetlen napot végigélni anélkül, hogy ne vétkeznénk Isten ellen. Talán nem súlyosan, de mégis vétkekkel terheljük magunkat. Azzal is, amit teszünk, azzal is, amit elmulasztunk. Azzal is, amit mondunk, és azzal is, amit nem mondunk ki (pedig kellene). Nem könnyű Isten előtt tiszta lelkiismerettel élni. Ezért, ahogy naponta számot adunk életünkéről Istennek, föltétlenül a bocsánatáért kell könyörögnünk, mert ha kérjük, Isten megbocsát, és akkor tiszta lelkiismerettel, bátran állhatunk meg előtte.

Sok testvér tapasztalta már, hogy ha lelkiismerete nem tiszta, hite is szárnyaszegett. A lelkiismeret ugyanis nem tűri a foltot. Ahogy Pál apostol mondta: "Tartsd meg a hitet és a jó lelkiismeretet, amelyet egyesek elvetettek, és ezért a hit dolgában hajótörést szenvedtek" (Tim 1,19). **Hasonlítható a lelkiismeret a hajóhoz is, amely a legkisebb léket is megsínyli.** Ha léket kap a lelkiismeretünk, elveszett a hitünk. A lelkiismeret nem tud elviselni semmiféle sérelmet: ha valamivel megsértjük, rés támad rajta, és **azon keresztül elszivárog a hitünk.** Nem tudunk hinni, akármennyire próbálunk. Ha vádol a lelkiismeret, a hit azonnal elillan. Ezért tisztán kell tartanunk lelkiismeretünket. Kérjük tehát Istent, bocsássa meg a vétkeinket. **Ez rendkívül komoly ügy.** Nem veszíthetjük el ugyan örök életünket, de egymással és Istennel való kapcsolatunk függ ettől.

Arra kérjük Istent, bocsássa meg vétkeinket, ahogy mi is megbocsátottunk az ellenünk vétkezőknek. Ha valaki szüntelenül neheztel testvéreire, és nem képes elfeledni a tőlük elszenvedett sérelmeket, az nem kérhet Istentől vétkeire megbocsátást. Ha valaki annyira szűkkeblű, hogy minden kis sértést számon tart, az nem tud így imádkozni Isten előtt. Kiengesztelődött lélekkel állhatunk csak oda Isten elé, és kérhetjük, hogy *"bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek".*

Testvéreim, ha szüntelenül számon tartjátok a titeket ért sérelmeket, hogyan is imádkozhatnátok így az Atyához? Ha bocsánatot akartok nyerni, nektek is meg kell bocsátanotok a titeket ért sérelmekért.

Itt helyénvaló elmondanunk, hogy az **Atyával való kapcsolatunk mellett a Biblia megmutatja a testvérekkel való helyes kapcsolatot is.** Megcsalja önmagát az, aki csak azzal törődik, hogy Istennel rendben legyen a kapcsolata, de nem gondol a testvérekkel való kapcsolatára. Amikor megromlik a kapcsolatunk testvéreinkkel, azon a napon elveszítjük az Istennel való áldott kapcsolatot is. Ugyanígy vétkekbe esünk, ha nem tesszük meg vagy nem mondjuk el, amit tennünk és mondanunk kellene a testvéreknek. Ha nem tudunk megbocsátani a testvéreknek, ezzel meggátoljuk azt, hogy elfogadhassuk Isten bűnbocsánatát. **Ahogy testvéreinkkel bánunk, Isten is úgy kezel bennünket.**

A harmadik kérés: *"Ne vígy minket a kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól".*

Az első kérés testi szükségünkre vonatkozott, a második a testvérekkel való kapcsolatainkra; a harmadik a Sátánnal való viszonyunkra utal. Negatívoldala: "Ne vígy minket a kísértésbe", - pozitívoldala pedig: De szabadíts meg a gonosztól". Mivel a földön élünk, az előbb felsorolt kéréseken kívül kérnünk kell Istentől a békességet is, azaz a szabadítást a Sátán kezéből.

Testvéreim, minél előbbre jutunk az Isten országának útján, annál erősebbek lesznek a kísértéseink (támadásaink). Hogyan győzhetünk velük szemben? Istenhez való könyörgéssel: "Ne vígy minket a kísértésbe!" Soha ne bízzunk annyira önmagunkban, hogy egyedül merjünk szembeszállni a kísértésekkel. Mivel soha nem tudjuk, mikor támad a kísértő, már előre könyörögjünk Istenhez, hogy ne vigyen minket kísértésbe.

Ebben az imádságban védelmet kérünk. Ahelyett, hogy tehetetlenül várjuk nap mint nap a kísértést, kérjük az Urat, hogy ne vigyen bele minket. Semmi sem történhet velünk, csak amit az Úr megenged; viszont kérnünk kell, hogy ne történjék meg velünk az, amit az úr nem enged meg. Különbösen hajnaltól estig teljesen lekötne bennünket a kísértések elleni küzdelem, és semmi másra nem maradna erőnk. Kérjük az Urat, hogy ne vigyen bennünket a kísértésbe, tehát ne találkozzunk velük; és ne kelljen viaskodnunk azokkal a dolgokkal, amiknek nem kellene megtörténniük velünk. Ez tehát védelemért való imádság.

Ne csak azt kérjük az Úrtól, hogy ne vigyen minket kísértésbe, hanem a gonosztói való megszabadítást is. Ez utóbbi a kérés pozitívoldala. Akárhon is érint bennünket a Sátán -, mindennapi kenyerünket támadja, lelkiismeretünket vádolja, vagy bármilyen kísértésbe akar is vinni -, könyörögjünk az Úrhoz szabadításért. Más szóval, semmilyen téren nem akarunk a Sátán kezébe esni. A Máté 8. és 9. fejezetének elolvasásakor látjuk, hogy a Sátán sokkal több módon kísért minket, mint ahogy gondolnánk. Testünket illetően például magas lázzal, a tengeren - viharral. Keze nyomát látjuk a démoni megszállottságban vagy pedig abban, hogy egy egész sertéskondát belefűllaszt a tengerbe. Az ő munkája az is, ha valaki minden ok nélkül szembeszegül az Úrral, vagy elveti őt. A Sátán minden ilyen esetben bántja az embert, fájdalmat okoz neki. Ezért kérjük az Urat, szabadítson meg a gonosztól.

Három dicsőítés

Végül az Úr **megtanít minket Istent dicsőíteni három dologért**: "*Mert tiéd az ország, és a hatalom és a dicsőség, mindörökké, Ámen.*" Ezzel a dicsőítéssel kinyilatkoztatjuk, hogy az ország (királyi uralom), a hatalom és a dicsőség egyaránt az Atyáé. Ennek a három dolognak a dicsőítése kapcsolatos a gonosztól való szabadulással; sőt, kapcsolatban van az Úrtól tanult imádsággal. Azért kérjük a gonosztól való szabadulást, mert az ország, a hatalom és a dicsőség egyaránt az Atyáé, és nem a Sátáné. Éppen ezen van a fő hangsúly: mivel az ország és a hatalom és a dicsőség egyaránt az Atyáé, ezért ne essünk a Sátán kezébe. Ez igen erőteljes érv. Ha a Sátán kezébe kerülünk, hogyan dicsőíthetnénk az Atyát? De ha az Atyáé a hatalom, nincs rajtunk hatalma a Sátánnak. A mennyek országa az Atyáé, ezért nem eshetünk, és ne is essünk a Sátán kezébe.

A hatalmat illetően emlékeznünk kell Urunk szavára: "*Ime, hatalmat adtam nektek, hogy kígyókon, skorpiókon tapodjatok, és ez ellenség minden erején, és hogy semmi se ártson nektek*" (Lk 10,19). Ez a hatalom, amelyről az Úr beszél, felülmúlja az ellenség minden

hatalmát. Ebben a hatalomban erő van. **Az úr azt akarja, hogy tudjuk: az országban hatalom van, és e hatalom mögött mindenható erő rejlik.** Az ország Istené és nem a Sátáné. Természetesen a hatalom is Istené és nem a gonoszé. Ugyanígy az erő is Istené és nem a Sátáné, nemkülönben a dicsőség is Istené és nem a Sátáné. Mivel minden hatalom és dicsőség Istené, csak azok számíthatnak a kísértésekből való szabadulásra, akik az Istenéi.

Az Újszövetségben **az Úr Jézus neve általában a hatalmat jelenti, a Szent Szellem pedig az erőt.** Teljes hatalom van az Úr Jézus nevében; minden erő bennfoglaltatik a Szent Szellemben. Az "ország" a mennyek országát jelenti, mert itt Istené minden hatalom. Mivel az ország Istené, a Sátán uralmának (Kiadó megjegyzése: Az "uraimat" az ÚSZ a Sátánnal kapcsolatban soha nem használja.) ott nincs helye; mivel az erő a Szent Szellemé, a Sátánnak nincs módjában harcolni ellene. Azt olvassuk a Máté 12,28-ban, hogy ahol megjelenik a Szent Szellem, onnan menekülnek a démonok. Ezért kiálthatjuk hangos szóval: "Tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség, mindörökké, Ámen!"

Némelyek állítása szerint ez az imádság nem nekünk, keresztyéneknek való, mert nem úgy végződik, hogy "az Úr Jézus nevében". Ez az állítás merő ostobaság. Az Úrtól itt tanult imádság nem állandósult imaszöveg. Továbbá, ugyan melyik imádság végződik így az Újszövetségben, hogy "az Úr nevében?" Mikor pl. a hajóban a tanítványok így kiáltanak az Úrhoz: "Uram, ments meg minket, elveszünk!" (Mt 8,25), hozzátették azt, hogy "az Úr nevében"? Világos, hogy az Úr nem azt akarja, hogy pontosan ezekkel a szavakkal imádkozzunk, hanem az imádságban megadott alapelvek szerint. Felsorolja mindazt, amiért imádkozzunk, de nem írja elő e szavak ismétlését.

A bűnbocsánat fontossága

Miután az Úr befejezte az imádságról szóló tanítását, hozzáteszi: *"Mert ha az embereknek megbocsátjátok vétkeiket, nektek is megbocsát mennyei Atyátok. Ha pedig nem bocsátok meg az embereknek, Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket"* (Mt 6,14.15). Ezzel bővebben megmagyarázza, mit jelent a *"bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek"*:

Milyen könnyen vétkezik a keresztyén ember a bűnbocsánat dolgában! Márpedig ha az engesztelhetetlenség lelkülete uralkodik Isten gyermekei között, akkor mindaz, amit tanultak és nyertek - beleértve a hitüket és a Szellem erejét -, mintha elpárologna. Ezért beszél még tovább erről külön hangsúllyal az Úr. Szavai egyszerűek, de Isten gyermekeinek ilyenekre van szükségük. Ami viszont az egyszerű szavak mögött van, az azért nem olyan egyszerű. Ha szánk azt mondja: megbocsátottunk, de szívünkben nem tettük meg, ezt Isten nem tekinti megbocsátásnak. Az ilyesmi merő hazugság, melynek Isten előtt nincs hitele. *Szívből kell megbocsátanunk.* Amiképpen az első tanítványoknak nagy szükségük volt erre a figyelmeztetésre, úgy nekünk is.

Ha a keresztyének nem bocsátanak meg egymásnak, hamarosan a gyülekezet kerül bajba. Ha nem mint a gyülekezet tagjai élünk itt a világban, meg lehetünk kölcsönös megbocsátás nélkül, legfőljebb kikerüljük egymást. **Az Úr azonban tisztában van az egymással való kapcsolat fontosságával.** Tudja, hogy minél szorosabb a kapcsolatunk egymással, annál inkább szükségünk van a kölcsönös megbocsátásra. Ezért hangsúlyozza a bűnbocsánat fontosságát, és hívja fel a figyelmünket, hogy engesztelhetetlenségünkkel az ördögnek adunk szállást. Akkor nem élünk Isten országában, és nem Isten országának

munkáját végezzük. Gondoljuk meg tehát, valahányszor haraggal viseltetünk valamely testvér iránt, mindannyiszor az Úrral is szembekerülünk. Haragos szívvel nem tudunk imádkozni.

Végül meg kell figyelnünk, mekkora figyelmet szentel az Úr az imádságnak. Az alamizsnálkodásról mindössze 4 versen át beszél, a böjtölésről csupán három versen át. De a kettő között az imádságról hosszasan és nyomatékosan szól. Mert az imádság közvetlenül Istennel kapcsolatos, és a keresztyén szolgálat legfontosabb része. És még egy: **az Úr végig többes szám első személyben tanít imádkozni.** Ez azt jelenti, hogy **mindig, mint gyülekezeti tagok imádkozunk.** Drága és nagy imádság ez, hatalmas ereje van, sok szent imádkozta már itt a földön: csatlakozzunk mi is hozzájuk.

III. AZ ÚRJÉZUS NEVÉBEN - ISTENBEN BÍZVA

Olvasandó: Fil 2,9-11; Jn 14,13-14; 15,16; 16,23-24.26a; Mk 16,17;
Lk 10,17-20; 24,27; Csei 3,6; 4,7.10.12; 10,13; 16,18; 19,5; IKor6,11.

Egy valamit nagyon jól meg kell értenünk Isten előtt, és ez az Úr Jézus nevével kapcsolatos. Senki számára nincs üdvösség másban, mint az Úr Jézus nevében, és senki nem lehet hasznos eszköz az Úr kezében, csak ha ismeri az Úr Jézus nevét. Ezért meg kell tanulnunk, mit jelent az úr Jézus neve. Milyen kár, hogy ez a név annyira elkoptatott lett az emberi nyelvben, és hogy ezek a mondatok: „az Úr Jézus Krisztus nevében”, vagy "az Úr Jézus nevében" olyan gyakran elvesztik minden jelentőségüket. Ezért kérjük *Istent*, adja meg nekünk ennek a megszokott névnek, az Úr Jézus nevének valóságos jelentését.

Az Úr Jézus neve különleges név. Mikor Krisztus a földön járt, nem nevezték így, hanem csak Jézusnak. Erről olvashatunk a Máté 1-ben. **A Filippi 2-ben azt látjuk, hogy miután az Úr Jézus megalázta magát mindhalálig, egészen a kereszten való halálig, Isten felmagasztalta és olyan nevet adott neki, amely minden név felett való. Mi ez a név?** Olvassuk csak a Filippi 2.10-11-et: *"hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieiké, földieké és földalattiaké; és minden nyelv vallja, hogy JÉZUS KRISZTUS ÚR az Atya Isten di csóségére."* **Ez a név a "Jézus neve".** Hát nem Jézusnak hívták akkor is, amikor a földön járt? Mégis **ezt a nevet adta neki az Atya, miután felment a mennybe.** Mivel engedelmes volt Istennek mindhalálig, a kereszthalálig - Isten felmagasztalta Őt, és minden név felett való nevet adott neki. Ez a mindenek felett való név a Jézus neve.

Nemcsak Pál kapott kijelentést arról a nagy változásról, amelyen az Úr Jézus neve átment, hanem maga az Úr Jézus is utal erre a nagy változásra: "Eddig nem kértetek semmit az én nevemben: kérjétek és megkapjátok, hogy örömetök teljes legyen azon a napon az én nevemben kértek" (Ján. 16,24.26a). "Azon a napon" - mondja Jézus Krisztus, tehát nem ma, hanem csak várjatok arra a napra, és azután kérjétek az én nevemben. Amikor ugyanis ezeket mondta, a neve még nem volt minden név felett való. "Azon a napon" azonban már minden név felett való lesz. Akkor majd mehetünk az Atyához az Ő nevében.

Bárcsak megnyitná Isten a szemünket annak a hatalmas változásnak a meglátására, amelyen Jézus neve átment. Ez a változás megfoghatatlan az emberi értelem számára. Ezt a nevet Isten adta, és minden név felett való.

Ez a név hatalmat és erőt ábrázol ki. Miért? "Hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieieké, földieké és földalattiaké; és minden nyelv vallja, hogy JÉZUS KRISZTUS ÚR az Atya Isten dicsőségére", - és ez a hatalom. Bárki legyen is, meg kell hajolnia Jézus nevére; vallania kell mindenkinek, hogy Jézus Úr. Ez a Jézus név tehát azt jelenti, hogy Isten mindent felülmúló hatalmat és erőt adott neki.

Egy nap azt mondták Jézusnak a tanítványai: "Uram, még az ördögök is engedelmessé válnak nekünk a te nevedre" (Lk 10,17). Milyen nagy dolog volt a tanítványok számára, hogy ki tudták űzni a démonokat az Úr nevében. A világ nagy embereinek nevével nem félnek a démonok, de az Úr Jézus nevében engedelmessé válnak a tanítványoknak. Később az Úr Jézus megmagyarázta tanítványainak, mi az oka ennek: *"Íme, hatalmat adtam nektek ... az ellenség minden erején"* (19. v.). Ezért neve egyenlő a hatalommal. (Természetesen a mennybemenetele után. Az angol ford. megj.)

Még a zsidók főemberei is tisztában voltak ezzel. Mikor Péter meggyógyította a sántát, a következő napon azt kérdezték tőle ezek a főemberek: *"Milyen hatalommal, vagy kinek a nevében tettétek ezt ti?"* (Csel 4,7). Más szavakkal: milyen hatalommal cselekedtetek, hogy ez a sánta ember járjon? Tudták, hogy **valakinek a nevében cselekedni hatalmat jelent**. Következésképpen Jézus neve jelenti azt a hatalmat, amelyet Isten adott neki. Nem maga a név a hatalom, hanem a névnek a hatása.

Az Úr Jézus nemcsak megmutatja nekünk Jézus nevét, hanem hozzátesz egy rendkívül sajátos mondatot: "Az Úr Jézus nevében". Ha alaposan tanulmányozzuk Isten Igéjét, és valóban keresztyén életet kívánunk élni, akkor el kell ismernünk, hányszor mondtuk el ezt a mondatot: „az Úr Jézus (vagy: Jézus Krisztus) nevében”: anélkül, hogy tudtuk volna, hogyan használjuk ezt a nevet. Miképpen lehetnénk igazi keresztyének, ha még azt sem tudjuk, hogyan kell használnunk az Úr Jézus nevét? Lássuk azért, mit is jelent valójában ez az "Úr Jézus nevében".

Az Úr Jézus különböző beszélgetései során először a János evangéliumában találkozunk vele. Abban a beszélgetésben fordul elő, amelyet a tanítványaival folytatott, miután megmosta lábukat: János evangéliuma 14., 15. és 16. fejezetében. Ezekben főként azt mondja el tanítványainak, mi mindent cselekedhetnek, ha az Ő nevében teszik: *"... amit csak kértek majd az én nevemben, én megteszem azt ..."* (14,13. 14). A 14-16 fejezetekben szinte visszatérő jelleggel ismétlődik: az én nevemben ... Arra utal ezzel, hogy nemcsak ő nyer az Atyától minden név felett való nevet, hanem ezt a nevet a tanítványok is használhatják. Ezt a nevet Isten adta Fiának, Jézusnak, Ő viszont nekünk adja, hogy éljünk vele. **A Biblia tehát nemcsak az Úr Jézus mindenképp felett való nevééről beszél, hanem arról is, mit jelent a Jézus nevének használata.** Fel tudjuk fogni, milyen nagy ajándékot kaptunk Istentől ebben a névben? Nagy értéket bízott ránk! Miért ilyen nagy érték Jézus neve? Mit jelent, mint megbízatás? Isten ránk bízta az evangélium hirdetését, hogy végezzük az Ő munkáját, hogy menjünk el ide vagy oda, és mondjuk el ezt vagy azt. Mindezek Istentől való megbízatások. De „az Úr Jézus nevében”, ez másfajta megbízatás. Nemcsak azt jelenti, hogy Isten megbíz valaminek az elvégzésével, hanem ezen túl rád bízta a Fiát, amikor neked adja az Ő nevét. Amikor küld, veled adja Fiát. Ezt jelenti „az Úr Jézus nevében”.

Hadd próbáljam ezt egy példával megértetni. Tegyük fel, hogy elhelyezel bizonyos összeget a bankban úgy, hogy az esetleges kivételhez a pecséted szükséges. Egy napon megbízod egyik barátodat, hogy vegyen ki egy bizonyos összeget a neveden levő

pénzből, és odaadod neki a pecsédet. Az pedig minden nehézség nélkül ki tudja venni a pénzt, hiszen a kezében van a pecséd. Ha egy üres csekkre felír 10 pénzegységet és ráüti a bélyegződet minden további nélkül megkapja a banktól a pénzt. Nos, "az Úr Jézus odaadta neked a pecsédjét. Most tegyük fel, hogy igen nagy összeget helyeztem el a bankban, és hajlandó vagyok megbízni egy személyben, odaadom neki a csekkönyvemet és a pecsédemet. Mert ha nem bíznék meg benne, honnan tudnám, hogy nem veszi-e ki a teljes összeget? Honnan tudnám, hogy a hátam mögött nem köt-e valamiféle szerződést a pecsédem segítségével? Ha nem bíznék benne, soha nem adnám neki oda a pecsédemet. Azzal azonban, hogy a kezébe adom, jelzem, hogy kész vagyok elfogadni minden tettét. Pontosán ezt jelenti az a kifejezés, hogy "az Úr Jézus nevében" - azaz az Úr Jézus bízik bennünk, és ránk meri bízni a nevét, hogy használjuk. Olyannyira bízik bennünk, hogy ránk bízza önmagát és ugyanakkor kész vállalni a felelősséget mindazért, amit cselekszünk az Ő nevének felhasználásával.

Megtörténhet, hogy azt mondjuk valakinek: "Menj, és mondd meg egy bizonyos testvérnek, hogy tegye ezt és ezt. Ha kérdi, ki kívánja tőle, közöld vele, hogy én". Ezt is jelenti "az én nevemben". Odaadod a nevedet valakinek, ő felhasználja - és te felelős vagy mindazért, amit tesz a nevedben.

Földi életének utolsó éjszakáján az Úr Jézus azt mondta tanítványainak: "és amit csak kértek majd az én nevemben, azt megteszem, hogy dicsőítsék az Atyát a Fiúért" (Jn 14,13). Hatalmas értéket bízott rájuk ezzel; a nevét adta nekik. Az ő neve: az Ő hatalma. Ennél nagyobbat nem adhatott volna. Fel tudjuk mérni, milyen nagy felelősséget vállalt ezzel? Bármit cselekszünk az Ő nevében, azért Isten vállalja a felelősséget.

Ennek a mostani üdvkorszaknak egyik jellemzője, hogy az Úr Jézus nem közvetlenül cselekszik benne. Nem közvetlenül szól a világhoz, hanem a földi Gyülekezeten keresztül. Nem is tesz csodákat közvetlenül, hanem a Gyülekezet által. Ugyanígy nem üdvözít senkit közvetlenül, hanem a Gyülekezet által juttatja az embereket a megtérésre. Mivel mindezt a Gyülekezeten keresztül cselekszi, ezért bízta nevét a Gyülekezetre.

Mekkora felelősséget vett ezzel magára Urunk! Sokkal könnyebb felelősséget vállalni azért, amit az ember maga cselekszik, mint felelősséget vállalni azért, amit mások tesznek. Ha magadnál tartod a pecsédet, csak azért vagy felelős, amit te magad cselekszel. De ha másnak a kezébe adod a pecsédet, felelős vagy a tetteiért. Ha az Úr Jézus mind a mai napig a földön maradt volna, maga végezne mindent, amint annakidején tette is. Ő azonban most már ezt rábízta a Gyülekezetre.

Mivel a Gyülekezet végzi ma az Úr Jézus minden munkáját, ezért **az Úr Jézus a felelős mindazért, amit a Gyülekezet tesz az Ő nevében.** Ha megbízunk valakit egy bizonyos munka elvégzésével, és az méltatlannak bizonyul a megbízatásunkhoz, visszavonjuk azt tőle. **Az Úr Jézus azonban mindvégig kénytelen bízni a Gyülekezetben, mivel az Isten Fia ma már nincs e földön test szerint, hanem Szelleme által van jelen a Gyülekezetben.** Ő maga felment a mennybe, és most ül az Atya Istennek jobbján, várva, hogy ellenségei mind a lába alá vettessenek. Ott van, mint nagy Főpapunk, aki közbenjár érettünk. Ez az ő mennyei szolgálata, Földi szolgálatát viszont a Gyülekezetre bízta. Ezért hatalmazta fel a Gyülekezetet neve használatára. Ő viseli a teljes felelősséget mindazért, amit a Gyülekezet tesz az Ő nevében.

A nevében való cselekvés hatalmánál nem adhatott volna nagyobbat a Gyülekezetnek. A lehető legnagyobb bizalmat tanúsította iránta. Mert ez a Név: Őt magát jelenti. Amit mondunk az Ő nevében, azt mintha az Úr Jézus szólná. Bármit teszünk az Ő nevében, azt mintha Ő maga tenné. Bármilyen döntést hozunk az Ő nevében, mintha maga az Úr döntene így.

Vegyünk egy példát a Bibliából, ahol az Úr nevében történik valami. Amikor Mihály angyal küzdött az ördöggel Mózes teste fölött, nem azt mondta, hogy: "megdorgállak"; sem nem azt, hogy "bárcsak megdorgálna téged az Úr" - hiszen a "bárcsak" szóval úgy tüntette volna fel, mintha kérne vagy remélne valamit. Nem. Mihály egyszerűen kijelentette: "Dorgáljon meg téged az Úr!" (Júd 9). Ez nyilvánvalóan azt jelenti, hogy amikor én megdorgállak téged, akkor maga az Úr teszi ezt.

Ha az Úr Jézus nevét a sajátunkként használjuk, akkor ez azt jelenti: "az Úr Jézus nevében". Ez rendkívül nagy jelentőségű! Sokan mondják, hogy még nem tapasztalták meg teljesen az Úr vérenek erejét. Nos, el kell mondanom, hogy nem tapasztaltuk meg teljesen az Úr nevének erejét sem. A korinthusi hívőknek Pál elmondhatja:

"Nincs rendelkezésem az Úrtól, de tanácsot adok úgy, mint aki hitelt érdemel. .. hiszem pedig, hogy bennem is az Isten Szelleme van" (1 Kor 7,25.40). El kell jutnunk odáig, hogy elmondhassuk: ez az a név, amelyet használhatunk.

A Gyülekezetnek bölcsen kell élnie az Úr nevével, Sokszor elmondjuk, hogy a Gyülekezet dönt, de hogyan dönthet, ha nem az övé az Úr neve? **Övé a mennyek országának kulcsa**, de e név nélkül nem tudja megnyitni ezt az országot. Isten célja, hogy a halált elnyelje az élet a Gyülekezetben, és megköttözze a Sátánt a Gyülekezet által. Ezt a küldetést a Gyülekezet csak akkor képes betölteni, ha nála van az Úr Jézus neve, és tud is élni vele. Soha nem szabad tehát elfelejtenünk, hogy az Úr Jézus a Gyülekezetnek adta a nevét.

Ezért parancsolja Isten, hogy ha valaki megtért és hitre jutott az Úr Jézusban, azonnal meg kell keresztelni. Mit jelent számunkra a keresztség? Az Úr Jézus nevére kereszteltetünk meg. "Amikor ezt meghallották, megkeresztelkedtek az Úr Jézus nevére" (Csel 19,5). Akit megkeresztelnek, az részese lesz ennek a névnek. Rábízatik ez a név. Ezután úgy használhatja az Úr Jézus nevét, mint a sajátját. Ennek következtében a keresztelés igen jelentős esemény. **Szellemileg tekintve, már feltámadott embernek tekinthető a megkeresztelkedett ember. Mivel a halál és feltámadás élete alapja**, ezért használhatja az Úr Jézus nevét. Ettől kezdve névrokona is Krisztusnak: keresztyén. Kik a keresztyének? Mi a Gyülekezet? Nem más, mint az emberek egy csoportja a földön, akik használhatják az Úr Jézus nevét, és akiknél Isten felelősséget vállal e név használatáért. Az Úr Jézus nevével való kapcsolatunk a keresztséggel kezdődik, mert erre a névre keresztelkedünk meg.

Ebből azt is látjuk, milyen hatalmas erő a kereszt és a feltámadás. Csak a kereszt alapján állva használhatjuk az Úr Jézus nevét, különben nem vagyunk rá alkalmasak. **Ha a kereszt nem hatja át életünket, az Úr Jézus nem munkálkodhat bennünk. Alkalmatlanok vagyunk nevének használatára.** Ha mégis tesszük, Isten nem áll mögöttünk, és nem vállalja a felelősséget. **A kereszt alapján kell tehát állnunk.** Ez azt jelenti, hogy hiszünk a kereszt valóságában, - elismerjük, hogy ó-emberünk megfeszített

Krisztussal, és elfogadjuk a kereszttel kapcsolatban. A keresztség természeti emberünk naponkénti halálba adására kötelez, és csak ami megmarad, annak lehet szellemi haszna. Amit Isten halálba szán, az nem állhat meg előtte.

Isten gyermekeinek látniuk kell a kereszttel való kapcsolatukat. Isten kijelentése által kell meglátnunk azt, amit Krisztusban nyerünk. **Egy napon természeti életünk gerincét eltöri az Úr, csak azután leszünk használhatók. Ez nem elmélet, hanem az élet. El kell jönnie annak a napnak, amikor Isten meglátja életünkön a kereszttel való kapcsolatot. Sokak életén nem látszik meg a kereszttel való kapcsolat. Sem szavaik, sem tetteik, sem érzéseik, de kiváltképpen Istennel való kapcsolatuk nem tanúskodik a keresztről. Pedig elkerülhetetlenül szükséges, hogy egy napon Isten ezeknek az életét is megtörje a kereszttel való kapcsolatuk által. Ami a kereszttel való kapcsolat után megmarad, azt nevezzük feltámadásnak. A feltámadás részese mindaz, ami a halálon való átmenetben nem semmisül meg, hanem megmarad azután is, amikor az Úr fegyelmező keze alól kikerültünk.** Csak az ezen az alapon állók használhatják az Úr Jézus tekintélyét, sőt a nevét is. Mert valahányszor ezek használják, Isten mögöttük áll és teljes felelősséget vállal értük.

Ha használjuk az Úr Jézus nevét, mi annak a hatása? A Szentírásból tudjuk, hogy legalább három irányban hat - **az emberek felé, az ördög felé és Isten felé.**

Az emberek felé

"És hirdetni kell az Ő nevében a megtérést és a bűnbocsánatot minden nép között, kezdve Jeruzsálemtől" (Lk 24,47).

"A próféták mind bizonyosságot tesznek, hogy aki hisz őbenne, az Ő neve által bűnbocsánatot nyer" (Csel 10,43).

"Pedig ilyenek voltak közületek némelyek; de megmosattatok, megszentelődtek, és meg is igazultatok az Úr Jézus Krisztus nevében, és a mi Istenünk Szelleme által"(1 Kor 6,11).

Kiváltképpen ezt a hatást látjuk a Csel 3,2-6-ban:

"Arra vittek egy születésétől fogva sánta férfit, akit napról napra letettek a templomnak abba a kapujába, amelyet Ékes-kapunak hívtak, hogy alamizsnát kérjen a templomba menőktől. Amikor ez meglátta, hogy Péter és János be akar menni a templomba, alamizsnát kért tőlük. Péter pedig Jánossal együtt rátekintett és mondta: "Nézz ránk!" Az felnézett rájuk, remélve, hogy kap tőlük valamit. Péter ekkor így szólt hozzá: "Ezüstöm és aranyom nincsen, de amim van, azt adom neked: a názáreti Jézus nevében, járj!"

Testvéreim, tudjátok, mit jelent valakit megszólítani az Úr Jézus nevében? Hogyan tudjátok megállni helyzeteket ilyen helyzetben, ha nem álltok a halál és feltámadás talaján, a keresztség talaján? Ha nem ezen az alapon álltok, akkor talán letérdeltek, és valahogy így imádkoztok: "Uram, én nem tudom, meg kellene-e gyógyulnia ennek a sánta embernek. Ha igen, akkor tedd világossá előttünk, hogy legyen bátorságunk kérni is ezt; ha viszont nem, akkor nem avatkozunk ebbe a dologba". Az apostolok azonban egészen

másként cselekszenek. Úgy tekintik az Úr Jézus nevét, mint ami nekik adatott és az övék, használhatják.

Mi a Gyülekezet? Azon emberek összessége, akiké az Úr Jézus neve itt e földön.

Akiket Isten hívott el minden nemzetből, hogy az Ő nevében gyűljenek egybe. A Gyülekezet feladata az Úr Jézus nevének fenntartása ezen a földön. Következésképpen használhatjuk is ezt a nevet az emberekkel való kapcsolatban. Olykor elmondhatjuk az embereknek: "Kelj fel, keresztelkedj meg, mosd le bűneidet, segítségül híván az Úr nevét." (Csel 22(16)). Mikor az Úr Jézus a földön járt, egyszer azt mondta egy asszonynak: "Leányom, a hited megtartott téged, menj el békességgel" (Lk 8(48)). Egy másik alkalommal így szólt egy gutaütöthöz: "Ember, megbocsáttattak a te bűneid" (Lk 5(20)). Ha a keresztség alapján állunk és van ezzel kapcsolatos látásunk és kijelentésünk, akkor tudni fogjuk, hogy az Úr Jézus nevének sáfárai vagyunk. Ha hirdetjük az evangéliumot és úgy látjuk, hogy azt befogadták, akkor mi is így szólhatunk: "Testvérek, menjetek el békességgel, mert az Úr Jézus megbocsátott nektek".

A sánta ember gyógyulása miatt a vezetők, a vének és az írástudók középre állították és vallatták az apostolokat: "Milyen hatalommal, vagy kinek a nevében tettétek ezt ti?" Ekkor Péter, megtelve Szent Szellemmel, így felelt: "Vegyétek tudomásul valamennyien, Izrael egész népével együtt, hogy a názáreti Jézus Krisztus neve által, akit ti megfeszítettetek, akit Isten feltámasztott a halálból: Ő általa áll ez előttetek egészségesen ... és nincsen üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnének" (Csel 4,10-12). Csak ez az egy név van és nincs más, amely által üdvözülhetünk. Ezért használjuk ezt a nevet az emberek felé.

Az ördög felé

Ezt a nevet nemcsak az emberek felé, hanem az ördög felé is használhatjuk. "Az én nevemben démonokat űznek ki" (Mk 16(17)). Hogyan használjuk az Úr Jézus nevét a démonok kiűzésére? A Cselekedetek 16-ban olvashatjuk, hogy Pál találkozott egy szolgálóleánnyal, akiben jövendőmondás szelleme volt, és aki több napon át bosszantotta Pált. Mit tett Pál erre? Nem kezdett imádkozni, hanem a leányhoz fordult, és így szólt a szellemhez: "Parancsolom neked, Jézus Krisztus nevében, hogy menj ki belőle" (18. v.). A Jézus Krisztus nevében elhangzott parancsra a szellem eltávozott még abban az órában. Itt láthatjuk, hogyan adta az Úr Jézus a nevét Pálnak. Azt is megfigyelhetjük, hogy nem úgy adta nekünk Jézus Krisztus a nevét, mint valami mennyben eltett örökséget. Ha az Úrral rendben van az életünk, akkor nevével már a földön élhetünk. Amikor Pált zavarta a leányban lévő szellem, akkor **imádkozás helyett egyszerűen ráparancsolt a szellemre az Úr Jézus nevében, hogy menjen ki**. Ha ezt önkényes magatartásnak tekintenénk, mert nem kereste előbb Isten akaratát, akkor gondoljuk meg, hogy az Úr nevében kimondott parancsára a szellem valóban eltávozott. A döntő kérdés tehát az, vajon Krisztus halálának és feltámadásának alapján állunk-e Isten előtt. Ha igen, akkor az Úr neve a miénk. "Az Úr Jézus nevében" - nos, ez nem üres szólam.

A Lukács 10-ben az Úr kiküldi tanítványait. Noha ekkor még nem ment fel a mennybe, mégis az eljövendő feltámadása alapján cselekszik. Így tehát azt is kijelentheti: "Láttam a Sátánt villámlásként leesni az égből" (18. v.). Mikor a tanítványok kimentek szolgálatra, az Úr Jézus nem ment velük, de a nevét adta nekik. Ők pedig örvendezve tértek vissza: "Uram, még a démonok is engedelmessékednek nekünk a te nevedre". És ez így igaz, mert **az Úr Jézus neve hatalmat jelentett**. Ekkor az Úr Jézus még hozzátette: Íme, hatalmat

adtam nektek, hogy kígyókon, skorpiókon tapodjatok, és az ellenség minden erején" (19. v.), Látjuk tehát, hogy **az Úr Jézus nevét használhatjuk az ellenség minden hatalmával szemben.**

Isten felé

Még egy irányt látunk. Ennek a névnek az ereje által mehetünk az Atyához, és bizonyosak lehetünk abban, hogy szavunkat meghallgatja. A János evangélium 14-16 részében a Biblia háromszor is beszél erről, és - féltő tisztelettel mondom - szinte vakmerően. „és amit csak kértek majd az én nevemben, én azt megteszem, hogy dicsőítsék az Atyát a Fiúért. Ha valamit kérni fogtok tőlem, az én nevemben, én teljesítem azt" (14,13-14). Milyen hatalma van ennek a névnek Isten előtt! Megadja mindazt, amit ebben a névben kérünk Tőle! De figyeljünk erre: "Nem ti választottatok ki engem, hanem én választottalak ki, és én rendeltelek titeket arra, hogy elmenjete, és gyümölcsöt teremjete, és megmaradjon a gyümölcsötök, hogy bármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek!" (15,16). Majd újra: „és azon a napon nem kérdeztek értőlem semmit. Bizony, bizony mondom nektek, hogy bármit fogtok kérni az Atyától, megadja nektek az én nevemben. Eddig nem kértetek semmit az én nevemben: kérjete és megkapjátok, hogy örömötök teljes legyen" (16,23-24). Testvéreim, lehet-e ennél nagyszerűbb ígéretünk?

Értsük meg világosan, hogy ha valamit kérünk Istentől az Úr Jézus nevében, ezzel mintha azt mondanánk Istennek: "Istenem, én megbízhatatlan és haszontalan vagyok, de az Úr Jézus nevében jövök hozzád". Tegyük fel, hogy egy küldönccel küldesz levelet a barátodnak a nála letétbe helyezett pénzed átvételére. Miután barátod megnézte és rendben találta a levél aláírását, a pénzt természetesen átadja a levél vivőjének. Mily képtelenség lenne, ha elkezdené faggatni a küldönccöt: "jártál iskolába? Milyen a családi helyzeted? Milyen a néped? Milyen a jellemed?" Nem, nem törődik vele, miféle ember a küldött. Csak az a lényeges, hogy a levélen rajta van a barátja hiteles aláírása. A küldönc barátja nevében jön, és emiatt ő is bízik ebben az emberben. - Nos, amikor az Úr Jézus nevében állok Isten elé, ez azt jelenti: nem a magam, hanem az a nevében jövök. Nem az a fontos, ki vagyok, vagy mi akarok lenni, hanem hogy az Úr nevében vagyok ott. Sokan remélik, hogy Isten majd teljesíti kérésüket, ha ők egyszer megjavultak. Nos, testvéreim, nem ezen múlik, hanem egyedül azon, hogy az Úr Jézus nevében állunk Isten elé, az Ő véreben reménykedve, nem pedig a magunk igazságában bízva; az a akarata szerint .. és nem a miénk szerint.

Az Úr neve nem tanulás, hanem kijelentés által lesz a miénk. Az Úr nyissa meg a szemünket e név hatalmának és felségének meglátására.

IV. HATALOMMAL VALÓ IMÁDSÁG

Olvasandó: Mt '18,18.19; Mk 11,23.24; Ef 1,20-22; 2,6; 6,12.13.18, 19a.

Van a Bibliában egyfajta imádság, amelyik a legmagasabb rendű, de mégis **nagyon kevesen imádkoznak így. Ez a "hatalommal való imádság"**. Ismerjük a **dicsérő, dicsőítő, hálaadó, kérő és közbenjáró imádságot, viszont nagyon keveset tudunk a**

hatalommal való imádságról, pedig ez utóbbi igen jelentős helyet foglal el az Igében. **Hatalmat, sőt parancsoló hatalmat fejez ki.**

Nos, ha igazán az imádság emberei akarunk lenni, meg kell tanulnunk ezt a hatalommal való imádkozást is. Erre utal az Úr a már ismertetett Máté 18,18 sköv.-ben. „Amit megkötök a földön, kötve lesz a mennyben is, amit pedig feloldotok a földön, oldva lesz a mennyben is”. Itt látjuk a megkötöző és feloldozó imádságot. A menny figyel a földre, és annak parancsa szerint cselekszik. Nem kérésről van itt szó, hanem hatalommal való parancsról.

De hát hogyan parancsolhatok én Istennek? Nem vakmerőség ez? Nos, Isten maga rendelkezik így. Nyilvánvalóan a hústestünknek semmi szava nem lehet ebben, és az ilyen imádságot külön meg kell tanulniuk azoknak, akik igazán imádkozó emberek akarnak lenni.

Lássuk csak a 2Mózes 14-ben leírt eseményeket. Miután Mózes kivezette Izrael fiait Egyiptomból, érkeztek a Vörös-tenger partjához. Ekkor azonban nagy veszedelembé kerültek. Előttük volt a tenger, mögöttük az üldöző egyiptomiak. Az Izraeliták féltek. Egyfelől az Úrhoz kiáltottak, másfelől zúgolódtak Mózes ellen. S ő mit csinált? Isten Igéjéből tudjuk, hogy az Úrhoz kiáltott. Isten pedig ezt felelte: "Miért kiáltasz énhozzám? Szólj Izrael fiaimhoz, hogy kerekedjenek fel. Te pedig emeld fel a botodat, nyújtsd a kezedet a tenger fölé, és hasítsd ketté, hogy szárazon menjenek át Izrael fiai a tenger közepén" (15-16. v.). A bot, amelyet Mózes Istentől kapott, a hatalom jelképe volt. Isten válasza tehát azt jelentette: Nem szükséges hozzám kiáltanod, hanem használhatod a hatalommal *való* imádságot, és majd én cselekszem. Itt tehát Mózes megtanulta, mi a hatalommal, parancsolóan elmondott imádság.

Mi az alapja napjainkban a keresztyének hatalommal elmondható, parancsoló imádságának? Az Úr mennybemenetele. A mennybemenetel szorosan összefügg a keresztyén élettel. Miben áll ez a kapcsolat? **A mennybemenetel adja nekünk a győzelmet.** Ahogyan Krisztus halála felold az Ádám-ban való ó-emberünkből és a feltámadás új teremtéssé tesz, úgy ad **a mennybemenetel új helyzetet a Sátánnal szemben. Istennel kapcsolatban már megadta ezt az Úr feltámadása. A Sátánnal szemben való új helyzetünkről Krisztus mennybemenetele biztosít bennünket.**

Figyeljük csak, mit olvashatunk az Efézus 1,20-23a-ban: „**(Krisztust) jobbjára ültette a mennyekben, feljebb minden méltóságnál és hatalmasságnál, minden erőnél és uralomnál, sőt minden névnel is, amelyet segítségül hívnak, nemcsak ebben a világban, hanem az eljövendőben is. Az Ő lábai alá vetett mindent...** ”. **Krisztus mennybemenetele megnyitotta az utat, tehát a Gyülekezet is felmehet a földről a mennybe.** Tudjuk, hogy szellemi ellenségünk a levegőégben lakozik; de azt is tudjuk, hogy Krisztus is felment a mennybe, és így út nyílt oda. Ezt az utat korábban elzárta a Sátán, Krisztus azonban megnyitotta a számunkra. **Krisztus most feljebb van minden méltóságnál és hatalmasságnál, minden erőnél és uralomnál, sőt minden névnel is, amelyet segítségül hívnak, nemcsak ebben a világban, hanem az eljövendőben is.** Ez Krisztus jelenlegi helyzete. Más szóval Isten Krisztus alá rendelte a Sátánt, összes seregével, sőt minden egyéb létezőt is.

Jézus Krisztus mennybemenetelének egészen más a jelentősége, mint haláláé és feltámadásáé. Ezek a megváltás érdekében történtek, **mennybemenetele a hadviselést szolgálja, azaz annak a gyakorlati megvalósulását segíti elő, amit halála és feltámadása megszerzett. A mennybemenetel új helyzetet teremtett. Istennek legyen**

hála kijelentéséért, miszerint "vele együtt (minket is) feltámasztott, és a mennyeiek világába ültetett Krisztus Jézusért" (Ef 2,6).

Figyeljük meg az Efézusi levél 1., 2. és 6. fejezete közötti összefüggést. Az 1. fejezet megmutatja Krisztusban való helyzetünket, a 2. fejezet a Gyülekezetnek Krisztusban való helyzetét. A 6. fejezet ismerteti a Gyülekezet teendőit most, hogy a Krisztusban ilyen helyzetet foglal el. Az 1. fejezet a mennyben lévő Krisztusról beszél, a 2. fejezet a Krisztussal együtt a mennyben helyet foglaló Gyülekezetről, a 6. fejezet pedig **a szellemi hadviseléről. Isten azért ültette a Gyülekezetet Krisztussal együtt a mennyei helyekre, hogy az ellenséggel szembeni harcban megálljon.** Így tehát, míg a 2. fejezet "ülés"-ről, a 6. fejezet "megállásról" beszél. Ez azt jelenti, hogy **megmaradjon mennyei helyzetében: "erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság szellemei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak ... mindent leküzdve megállhassatok"** (6,12.13). Szellemi küzdelmet vívunk, mivel harcunk a gonoszság szellemi seregei ellen folyik.

"Minden imádságokban és könyörgésekben imádkozzatok mindenkor a Szellem által legyetek éberek, teljes kitartással könyörögve az összes szentekért; és énértem is" (Ef 6,18.19a). **Ez a szellemi hadviselés imádsága.** Ez az imádság más, mint a megszokott. **A megszokott ima a földről száll fel az égbe, míg az itt említett imádság a mennyei helyzetből irányul le a földre. A hatalommal való imádság a mennyben kezdődik, és a földön végződik.**

Aki valóban tud imádkozni, ismeri, mit jelent felfelé, és mit jelent lefelé imádkozni. Aki nincs azzal tisztában, mi a lefelé való imádkozás, az nem ismeri a hatalommal való imádságot. **A szellemi hadviselésben pedig rendkívül fontos a lefelé való imádság.** Ez annyit jelent, hogy ragaszkodunk a Krisztussal nyert mennyei helyzetünkhöz, és ebből nyerünk hatalmat, hogy ellenálljunk a Sátánnak, valamint megparancsoljuk, hogy legyen meg az, amit Isten rendelt. Tegyük fel, hogy valamilyen dologért imádkozunk. **Ha meggyőződünk a felől, hogy az valóban Isten akarata, már ne úgy imádkozzunk, hogy „Ó Istenem, kérlek, tedd meg ezt és ezt” hanem így: "Istenem, meg kell tenned ezt, mert ennek a Te akaratod szerint így kell történnie". Ez a parancsoló imádság, a hatalommal való imádság.**

Az "ámen" szó jelentése nem az, hogy "bárcsak így lenne", hanem, hogy "így legyen". Amikor áment mondok az imádságodra, megerősítem vele, hogy amit kérsz, annak meg kell történnie. Ez a hitből fakadó parancsoló imádság. Azért imádkozhatunk így, mert elnyertük a mennyei polgárjogot. Tudnunk kell, hogy a Gyülekezet mennyei polgárjogot nyert. A mennyei polgárjog ugyanis győzelmet jelent. Amíg ragaszkodunk hozzá, győzelmesek vagyunk. Ha viszont a Sátán leránt bennünket a mennyből, akkor legyőzetünk.

Mi a hatalommal való imádság? Egyszerűen kifejezve az a fajta ima, amelyről a Márk 11. beszél. Hogy világosan lássuk az igazságot, olvassuk el gondosan a 23. és 24. verseket. A 24. vers az "ezért" szócskával kezdődik, ami a 23. és 24. vers szoros kapcsolatát fejezi ki. Mivel a 24. vers imádságról beszél, a 23. is nyilván ugyanerre vonatkozik. Különösnek látszik viszont, hogy a 23. vers egyáltalán nem hasonlít ahhoz, amit általában imádságnak nevezünk. Nem így hangzik: "Istenem, kérlek, fogd ezt a hegyet és vedd a tengerbe", hanem így: **"Aki azt mondja ennek a hegynek: emelkedjél fel és vedd magad a tengerbe"** .

Az Úr tehát itt valami egészen másra gondol, mint amit mi imádságnak tartunk.

Nem arra tanít, hogy szóljunk Istenhez, hanem arra, hogy **szóljunk a hegyhez: "emelkedjél fel és vesd magad a tengerbe"**. Félreértések elkerülésére, miszerint ez nem imádság, az utána következő 24. versben az Úr azonnal kifejti, hogy ez igenis imádság. Íme egy mondat, amelyben **nem Istenhez fordulunk, és mégis imádság. Még hozzá hatalommal való imádság. Mert a hatalommal való imádság nem Istent kéri, hogy tegyen meg valamit, hanem Isten hatalmát használja fel a kérések közvetlen megoldására és a szabadulásra, attól, amitől meg kell szabadulni. Aki győzelmes akar lenni, tanulja meg ezt az imádságot. A győztesek tudjanak parancsolni a hegynek.**

Sok a gyöngye pontunk, mint: a heveskedés, tisztátalan gondolatok, testi szenvedésünk, stb. Ha ezekkel kapcsolatosan könyörgünk Istenhez, nem nagyon számíthatunk gyors javulásra. Ha viszont Isten hatalmával szólunk a hegyhez, azt látjuk, hogy az azonnal elmozdul. Mit jelent a "hegy"? Az utunkban álló, az utat elzáró nehézséget, ami miatt nem tudunk tovább jutni. **Mit teszel, ha ilyen "hegy" kerül az utadba? Sokan ilyenkor elkezdnek imádkozni, és kérik Istent, mozdítsa el a "hegyet". Isten azonban itt azt üzeni, hogy mi magunk szóljunk a hegynek. Elég, ha megparancsoljuk: kelj fel, és vesd magad a tengerbe.**

Más dolog kérni Istent, hogy mozdítsa el a hegyet, és más parancsolni a hegynek.

Ez utóbbi: parancs, és mi ezt ritkán gyakoroljuk. Kevészer fordul elő, hogy az utunkba álló nehézségeknek megparancsoljuk: **"Az Úr Jézus nevében kérek, hogy távozz!", vagy: "Nem engedem, hogy zavard az életemet"**. A hatalommal való imádság az, amikor minden akadályozó tényezőhöz így tudok szólni: "Távozz!" A heveskedéseimnek, a betegségeimnek is képes vagyok azt mondani: "Távozz heveskedés! Távozz betegség, mert az Úr feltámadott élete által fel akarok kelni a betegágyból".

Mi teszi képessé a Gyülekezetet az ilyen hatalommal való imádságra? Ha egész hite van, és nem kételkedik abban, hogy akarata megegyezik Isten akaratával. Ezért mielőtt bármit is cselekszünk, először tudnunk kell, Isten akarata-e az valójában. Ha nem, akkor nem is hihetünk benne. **Minden kétséget el kell távoztatnunk a szívünkéből.** Ennek megtörténte után tudjuk, hogy amit parancsolunk, azt Isten már előbb megparancsolta.

A hatalommal való imádságban tehát nem közvetlenül Istenhez fordulunk, hanem Isten tekintélyével közvetlenül a nehézségek felé. Mindannyiunknak megvannak a maga "hegyei". Ezek nagyságra nézve különbözőek lehetnek. Bármilyen torlaszolja is el előttünk a szellemi fejlődés útját, arra rá kell parancsolnunk, hogy távozzék.

A hatalommal való imádság gyakorlásától függ győzelmes életünk. Gondoljuk meg, hogy az Isten trónusánál a mi Urunk Jézus Krisztus ül, aki pedig trónja alá vettetett, az az ellenség. Isten hatalmát csakis az imádság tudja mozgósítani, ezért olyan végtelenül fontos imádkoznunk.

Hogyan lehet hatalommal imádkozni a gyakorlatban? Vegyünk néhány kisebb ügyet. Tegyük fel, hogy egyik testvér valamiben vétkezett, és úgy érzed, meg kellene intened őt. Félsz azonban, hogy nem hallgat majd rád, és nem fogadja el az intésedet. Hatalommal való imádság útján könnyen megoldódik a dolog. Így imádkozhatsz: "Uram, én nem mehetek hozzá, de Te megkérheted őt, hogy jöjjön hozzám". Krisztushoz fordulsz, hogy indítsa el azt a testvért, és lám, nemsokára eljön hozzád, és azt mondja: "Testvér, van itt valami, amivel nem vagyok tisztában; lennél szíves beszélni nekem róla?" Így azután megvan a megfelelő légkör, amelyben megintheted őt. Semmit nem tettél a saját erődből,

Jézus Krisztus trónusához fordultál. **A hatalommal való imádság nem azt jelenti, hogy Istent rá akarod kényszeríteni, hogy akarata ellen cselekedjék, hanem tudatod Vele, amit tenned kell, és Ő megcselekszi azt.**

A hatalommal való imádság úr az időjárás és az emberek felett egyaránt. Müller Györgynek volt ilyen élménye. Egyszer hajón Quebecbe utazott, amikor sűrű köd támadt. Müller György azt mondta a kapitánynak: "Kapitány úr, nekem szombaton délután Quebecben kell lennem". - "Lehetetlen" - felelte az. "Nos, ha az Ön hajója nem tud odavinni időben, Isten valami más módon gondoskodik, hogy ott legyek" - mondta Müller. Erre letérdelt, és elmondott egy egyszerű imádságot. Azután így szólt a kapitányhoz: "Kapitány úr, nyissa ki a kabinja ajtaját, és meglátja, hogy felszállt a köd". Mikor a kapitány kinézett, látta, hogy a köd valóban eltűnt. Müller testvér pedig szombaton délután megérkezett Quebecbe, és megtarthatta szolgálatát. Ez a hatalommal való imádság ..

Istennek csak úgy lehet győztes népe, ha a hívők imádkoznak. De nemcsak akkor kell küzdenünk a Sátán ellen, amikor valami utunkat állja, hanem akkor is, amikor bizonyos dolgok történnek körülöttünk. Ezek fölött is urrá kell lennünk Isten hatalma által. Senki sem lehet győztes, aki nem harcol imádsággal.

A Gyülekezet úrrá lehet a pokol felett, ha hatalommal imádkozik. Mivel Krisztus mindenek fölött áll és a Gyülekezetnek a feje, a Gyülekezet Úrrá lehet a Sátánon és seregein. Hogyan is maradhatna fenn a Gyülekezet a földön, ha az Úr nem adott volna neki hatalmat a gonosz szellemek felett? A hívő emberek tudják, hogy a hatalommal való imádság eszközével harcolhatnak a gonosz minden megnyilvánulása ellen. Imádsággal még a gonosz titkos munkálkodását is megghiúsíthatjuk.

A Sátán cselei sokfélék; gonosz szellemei nemcsak nyíltan uralkodnak az emberek felett, hanem titokban is sokféleképpen tevékenykednek. Olykor az ember értelmét veszik munkába, sötét gondolatokat sugallva, mint: gyanakvás, rémület, hitetlenség, csalódás, képzelődések és ezekkel zavarják meg az embert. Máskor elferdítik szavainkat, és félreértést támasztanak a környezetünkben, amelyből meghasonlás, viszály lesz. Nekünk pedig az a dolgunk, hogy imádsággal hiúsítsuk meg a gonosz szellemek különböző tevékenységét. Összejöveleken, imaközösségeken, vagy akár társalgások során először azt kell kérnünk: "Urunk, üzd el a gonosz szellemeket, és tiltsd el őket, hogy ezen a helyen tevékenykedjenek."

Ha élünk ezzel a hatalommal, imádságunk eléri célját. Ha többen tanulnának meg így imádkozni a gyülekezetben, sok gyülekezeti probléma könnyen megoldódna. Imádsággal irányíthatnánk a gyülekezet dolgait.

A hatalommal való imádságnak két oldala van: az egyik a kötés, a másik az oldás.

Lássuk először a megkötő imádságot. Sok **embert és sok dolgot meg kell kötni**. Azt a testvért, aki túl sokat beszél, meg kell kötni. Istenhez fordulhatunk, és így könyöröghetünk: "Istenünk, ne engedd, hogy ez az ember olyan sokat beszéljen. Kösd meg, hogy ne beszéljen annyit." Így te megkötöd őt, de Isten is megköti őt a mennyben, és nem lesz olyan szószátyár. Vagy előfordul, hogy mások zavarnak az imádságodban, vagy a Biblia

tanulmányozásában. Esetleg a férjed vagy a feleséged, gyermekeid vagy barátaid. Nos, **hatalmad van** megkötő imádságra ezekkel **a téged gyakran háborgató emberekkel kapcsolatban**. Azt mondhatod Istennek: "Istenem, kösd meg őket, hogy ne zavarjanak." Talán az összejöveteleken egyik testvér olyan dolgokat mond, amiket nem kellene.

Helytelenül idéz a Bibliából, vagy nem odavágó éneket választ ki. Az ilyet is meg kell kötni. Azt mondhatod: "Uram X.Y. gyakran beszél helytelenül, ne engedd, hogy tovább is így tegyen". Ha így megkötöd őt, észre fogod venni, hogy Isten ugyanígy tesz. Máskor meg egyesek megzavarják az összejöveteleken békéjét, talán közbeszólással, kiáltással, sírással vagy fel és alá járással. Ilyesmi gyakran előfordul az összejöveteleken. Rendszerint mindig ugyanaz a néhány ember **zavarja a békességet**. Természetesen **ezeket is meg kell kötni**. Ezért mondjuk azt: "Istenem, Te látod, hogy ezek az emberek mindig zavarják az összejöveteleket. Kösd meg őket és ne engedd, hogy zavarjanak." Megtapasztalod majd, hogy amit ketten vagy hárman megkötnek a földön, azt Isten is megköti a mennyben.

Nemcsak ezeket a zavaró elemeket kell **megkötni**, hanem **a démonok sokféle munkáját** is. Ahányszor csak az evangéliumot hirdetik vagy bizonyosságot tesznek, az ördög is munkálkodik az emberek lelkében, undok szavakat és gondolatokat sugall beléjük. Ilyenkor a gyülekezet kösse meg ezeket a gonosz szellemeket, és tiltsa meg sugalmazó munkájukat. Ki kell jelentened: "Uram, kösd meg a gonosz szellemek munkáját". Ha a földön megkötöd, a menny is megköti azokat.

A hatalommal való imádság másik oldala annak a **feloldó** ereje. Mit kell feloldozni? Hadd mutassam be ezt is egy példával. Vannak **félénk testvérek**, akik nem merik kinyitni a szájukat az összejöveteleken. Félnak a bizonyágtevő és látogató szolgálattól. Istent kell kérnünk, szabadítsa fel őket ebből a megkötöttségből. Olykor őket is inthetjük pár szóval. Sokszor azonban nem is szükséges szólnunk nekik: ehelyett Isten trónusához fordulunk feloldozásuk érdekében. Némelyeknek igazán az lenne a dolguk, hogy szolgálják az Urat, de köti őket a hivatásuk, családjuk, hitetlen házastársuk vagy más külső körülmények. **Sokféle dolog kötheti meg az embert. Mi azonban kérhetjük az Urat, oldja fel őket**, hogy megkezdjék az Úrról való bizonyágtételt.

Gyakran **a pénztárcát kell "kioldani"**, mert a Sátán szereti bekötözni az emberek zsebét. Kérjük Istent a megkötözött pénztárcák kioldására, hogy az Ő ügye ne szenvedjen kárt anyagi eszközök hiánya miatt.

Fel kell oldani az igazságot. Gyakran kell így imádkoznunk: "Uram, **oldozd fel a Te igazságodat**". Számos igazság úgy meg van kötözve, hogy egyáltalán nem hirdetik; számos igazságot viszont hirdetnek, csak éppen nagyon kevesen hallják és értik meg azt. Ezért kérnünk kell Istent, oldja fel igazságát, hogy eljusson gyermekeihez. Sok helyütt el van zárva az igazságnak a szívekhez vezető útja, nem tudják befogadni. Kérnünk kell Istent, hogy sok gyülekezetünkben oldja fel az emberek szívét, és nyissa meg az igazság előtt! Az "elzárt helyekre" egyedül az Úr tudja eljuttatni az igazságot. Ha hatalommal imádkozunk, az Úr célhoz fogja juttatni az igazságot. Végül helyénvaló itt egy komoly figyelmeztetés: **nekünk is alá kell rendelnünk magunkat Isten hatalmának. Ha mi nem engedelmeskedünk ennek, nem tudunk hatalommal imádkozni**. Engedelmeskedni nemcsak általában kell, hanem a mindennapi élet gyakorlatában. Egyszer egy fiatalembert elküldtek, hogy őrizzék ki a démonokat egy fiatal nőtől.

A démonok azt sugallták a leánynak, hogy vesse le a ruháját. A fiatalember viszont azonnal hatalommal parancsolt a démonoknak: "Az Úr Jézus nevében parancsolom, hogy ne vedd le a ruhádat." "Rendben van - felelték -, ha nem engeded, hogy levettessük a leány ruháját, nem veti le." Ha ennek a fiatalembernek belső élete nem lett volna rendben Isten előtt, a démonok nemcsak nem engedelmeskednek neki, hanem még bűnbe is vitték volna.

Tudjuk, hogy a teremtett világot eredetileg az ember uralma alá helyezte Isten.

Miért nem engedelmeskedik hát a teremtett világ ma az ember parancsának? Azért, mert az ember sem engedelmeskedett Isten szavának. Miért marcangolta szét az oroszlán Isten emberét? Mert engedetlen volt Isten parancsával szemben. (Lásd 1 Kir 13,20-25.) Másfelől viszont, miért nem bántották az oroszlánok Dánielt, mikor az oroszlánok vermébe vetették? Mert ártatlan volt Isten előtt, és a király ellen sem vétett semmit. Ezért Isten elküldte angyalát az oroszlánok szájának bezárására (Dán 6,22). Ugyanígy: **Pálnak nem ártott a mérges kígyó sem, mert Isten szolgája volt (Csel 28,3-6), viszont a gőgös Heródest férgek emésztették meg (Csel 12,23).** Ha mi magunk engedelmeskedünk Isten hatalmának, tőlünk is félni fognak a démonok, és engednek annak, amit hatalommal mondunk nekik.

Beszél a Biblia továbbá az imádság, böjtölés és a hatalom közti szoros kapcsolatáról.

Az imádság elmondja kívánságainkat Istennek, a böjtölés az önmegtágadásunkat ábrázolja ki. Isten első ajándéka az ember számára az élelem volt. Minden más előtt Isten eledelt adott Ádámnak. A böjtölés tehát azt jelenti, hogy az ember lemond legegységesebb jogáról. Sok keresztyén azonban úgy böjtöl, hogy közben nem tagadja meg önmagát. Az ilyet nem tekinti böjtnek az Isten. A farizeusok böjtöltek egyfelől, de uzsorások voltak másfelől. Valódi böjt esetén visszaadták volna, amit uzsorával elvettek. Mivel az imádság az Isten utáni vágyakozást, **a böjtölés pedig énünk megtágadását fejezi ki, a kettő egyesüléséből azonnal fellángol a hit.**

V. VIGYÁZZATOK ÉS IMÁDKOZZATOK

"Minden imádságokban és könyörgésekben imádkozzatok mindenkor a Szellem által. Éppen ezért legyetek éberek, teljes kitartással könyörögve az összes szentekért" (Ef 6,18).

Fordítsuk figyelmünket az igevers egy kis részére: „Éppen ezért legyetek éberek, teljes kitartással ... " Mire utal ez az "éppen ezért"? Az előző mondatban azt olvassuk, hogy az imádságra és a könyörgésre. Az apostol itt arra utal, hogy nem elég imádságunkban és könyörgésünkben mindenkor a Szellem által imádkozni, hanem **szükség van az éberségre és kitartásra is.** Azaz: az egyik oldalon az imádság, a másik oldalon az éberség. **Mit jelent ébernek lenni?** Azt, hogy nem szunyókál az ember, hanem nyitott szemmel jár, igyekszik megelőzni a veszélyt és a bajt. **Az imádságban és könyörgésben ébernek lenni azt jelenti, hogy az embernek szellemi látása van, amellyel felfedezi a Sátán céljait és eszközeit.** Lássuk most gyakorlatilag is az éberség néhány vonását imádságban és könyörgésben.

Az imádság egyfajta szolgálat, és mint ilyet, az első hely illeti meg. A Sátán szüntelenül igyekszik az Úrra vonatkozó egyéb dolgokat előtérbe helyezni, és az imádságot háttérbe szorítani. Akármennyiszer emlékeztetik az embereket az imádság fontosságára, nem sokan szívlelik meg a figyelmeztetést. Szívesen mennek istentiszteletre, bibliaórákra

stb. Mikor azonban imaóráról van szó, a résztvevők száma meglepően kevés. Akárhányszor szól is az Ige arról, hogy **az imádság a legfőbb szolgálatunk és imaéletünk csődje kihat egész életünkre, legtöbben mégsem fogják fel az imádság fontosságát, sőt nem tekintik lényeges dolognak**. Ha telve vagyunk gondokkal, mondjuk ugyan, hogy itt csak az imádság segít, mégis sokkal többet beszélünk, aggodalmaskodunk és tervezgetünk, mint imádkozunk. Összegezve: **mindent előbbvalónak tartunk az imádságnál**.

Egyszer azt mondta valaki, aki jól ismerte az Urat: **"Mindnyájan elkövetjük az imádság elhanyagolásának bűnét"**. Ezért ne kárhoztassunk másokat, hogy nem imádkoznak; mi magunk tartsunk bűnbánatot. Nagy szükségünk van rá, hogy kérjük az Urat, világosítson meg minket, hogy **értsük meg az imádság fontosságát és értékét**. Fel kell ismernünk továbbá, hogy ha a Sátán nem vezetett volna félre bennünket, nem hanyagoljuk el ennyire az imádkozást. Ne engedjünk ezért a Sátán további csalásának, hanem fedezzük fel, leplezzük le csalárdságát.

Ha ráébredtünk az imádság fontosságára és odaszántuk magunkat erre a szolgálatra, a Sátán azonnal olyan támadásba kezd ellenünk, hogy egyszerűen nem találunk időt az imádkozásra. Alighogy elkezdenénk imádkozni, valaki kopog az ajtón. Esetleg a felnőttek kezdenek el civódni körülöttünk, vagy a gyermekek zavarnak. Ha nem támad valami hirtelen jött betegség, akkor valami váratlan egyéb dolog történik. Míg el nem határozzuk magunkat, hogy most imádkozunk, minden nyugodt és csendes; amint azonban feltámad bennünk az imádság vágya, egyszerre minden felkavarodik. Hirtelen előre nem látott események jönnek, váratlan akadályok igyekeznek meggátolni az imádságban. Véletlen mindez? Semmiképpen sem, hanem a Sátán haditervéhez tartozik, hogy meggátoljon az imádságban.

A Sátán sok minden megtételére biztat, csak hogy elvegye tőlünk az imádságra szánt időt. Jól tudja, hogy az a szellemi munka, amelynek nem az imádság az alapja, nem sokat ér és csődöt mond. Ezért a módszerei közé tartozik, hogy szüntelen más dolgokkal foglal le minket, csak hogy elhanyagoljuk az imádságot. Reggeltől estig látogatunk, vendéget látunk, prédikálunk, közben pedig az imádság teljesen háttérbe szorul. Hadd idézzem megint egy érett keresztyén testvérem szavait:

"Mikor Izrael fiai készültek, hogy kivonulnak Egyiptomból, a fáraó munkájuk megkettőzésével válaszolt. Az volt a célja, hogy annyira lefoglalja őket a munkával, hogy ne legyen idejük az Egyiptomból való kivonulásra gondolni. Amikor megszületik benned az elhatározás, hogy mélyebb és gazdagabb imaéletet fogsz élni, a Sátán új haditervet eszel ki ellened: elhalmoz munkával, lefoglal sokféle tennivalóval, hogy ne legyen idő az imádságra. Úgy látom, testvéreim, hogy nyíltan szembe kell néznünk ezzel a problémával. Természetes, hogy amikor időt akarunk szakítani az imádságra, egy csomó érv támad bennünk, hogy imádság helyett inkább végezzük a missziói munkát, amely a kötelességünk, amelyért felelősek vagyunk. Egyesek az imádsággal töltött időt mulasztásnak tartják a misszióval, kötelességük teljesítésével szemben. Ha ilyen helyzetbe kerülünk, akkor a lelki szolgálat, a kötelesség és felelősség kérdését az Úr elé kell vinnünk imádságban. (Természetesen nem minden hívőre alkalmazható ez szabályként, mert félreérthető. Némelyik ember hajlamos kötelessége elhanyagolására. Sokan a családjukkal szembeni kötelességüket is szívesen elhárítják maguktól azzal, hogy nem marad idejük az imádkozásra. Ezért az Úr óvjon attól, hogy ezt az egész ügyet

félreértük.) De ismerjük fel: az ellenség felhasználja a kötelességet, a lelki szolgálatot és a felelősséget érvként, hogy lebeszéljen bennünket az imádkozásról. Ha ráébredünk, hogy imaéletünk teljesen elsekélyesedett és elhalóban van hívő életünk, úgyhogy teljességgel képtelenek vagyunk győzelmes életet élni, akkor szóljunk így az Úrhoz: 'Uram, amíg imádkozom, Rád bízom kötelességeimet, és kérek, add, hogy ez idő alatt ne szenvedjenek kárt. Kérek Téged, add meg, hogy mindig legyen időm az imádkozásra, és ne engedd, hogy a Sátán közbeavatkozzék, hiszen ezt az időt is a Te dicsőségedre akarom felhasználni.' **Az imádság területén is a tized törvénye érvényes.** Ha megadtad Istennek az Őt megillető részt, rájössz, hogy a megmaradt kilenc tizedrésnyi időt jobban fel tudod használni, mintha az egészet magadnak tartottad volna meg. Ez az elv mindig érvényes."

"Tegyük magunkévá az imádságos harcnak ezt a módját. Legyünk állhatatosak és erősek Krisztus alapján, és könyörögjünk a kereszt győzelméért. Ki kell használnunk Krisztus kereszten aratott győzelmét imádságos küzdelemben, és vessük ki az ellenséget hadállásaiból, elfoglalva erődítményeit. Legyünk olyanok, mint Dávid egyik hőse, Sammá, aki megvetette lábát egy darab lencsével bevetett földön, és védte azt a filiszteusok ellen, míg le nem verte valamennyit, és győzelmet nem aratott (2Sám 23,11.12). Ez a darabka lencseföld jelképezi a mi imádságos küzdelmünk színhelyét, amelyet meg kell védenünk mindaddig, amíg a kereszt teljes győzelmet nem arat az ellenség felett. Ez a küzdelem állhatatos imaélettel folyik. Aggódom azért, hogy egyre többször nyugszunk bele abba, hogy a körülmények lehetetlenné teszik az imádkozást. Mivel ezen a téren már súlyos bajok vannak, azt hiszem, nem fölösleges újra meg újra az imádságról beszélnünk. Beletörődésünkkel csak segítjük az ördögöt imaéletünk további akadályozásában. Az Úr és az Ő kereszten aratott győzelme nevében söpörjük félre az imádság valamennyi akadályát. A kereszt hathatós segítség az időnyerésre az imádkozáshoz, mint ahogy másban is segít. Csak tudnunk kell, hogyan használjuk fel győzelmes erejét."

A fenti idézet komoly figyelmeztetést tartalmaz. Testvéreim, **küzdjünk az imádságra szolgáló időért, mert kell, hogy legyen időnk az imádkozásra.** Ha arra várunk, mikor lesz majd az imádságra szabad időnk, soha nem fogunk imádkozni. Legyen az imádkozásnak meghatározott ideje. **"A kiknek nincs megszabott idejük az imádságra, azok nem imádkoznak"** - figyelmeztet Andrew Murray. Azért is könyörögnünk kell, hogy ezt a megszabott időt ne vigye el az ördög semmi csalárdsága.

Nemcsak arra kell ügyelnünk, hogy legyen megszabott időnk az imádságra, hanem arra is, hogy ez alatt valóban imádkozzunk. Mert a Sátán mindenféle trükkel meg akarja akadályozni az imádságunkat akkor is, amikor már térdelünk.

Elmének világos, gondolataink összeszedettek, de amint letérdelünk imádkozni, egyszerre kezdenek összekuszálódni a gondolataink. Eszünkbe jutnak olyan dolgok, amikre igazán nem kellene gondolnunk, betör a lelkünkbe egy sereg teljesen felesleges képzet. Mindez fel sem ötlött imádság előtt: pontosan az imádság alatt tolnak elő, hogy zavarjanak minket.

Körülöttünk is minden csendes, semmi nincs, ami elvonná a figyelmünket, mégis, ahogy letérdelünk imádkozni, egyszerre csak mintha hangokat hallanánk, báránybégetést, vagy ökörbögést, - amelyek nem kívülről jönnek, és sajátosan mégis ott vannak, hogy zavarják az imádságunkat. Vagy: erősnek és frissnek érezzük magunkat, mihelyt azonban imádkozni kezdünk, egyszerre halálos kimerültséget érzünk, szinte képtelenek vagyunk

folytatni az imádságot. Ez nem az elégtelen alvás következménye, hiszen imádság előtt semmi fáradtságot nem éreztünk.

Olykor különös, korábban nem érzett tünetek jelentkeznek imádság alatt. **Az imádság általában azt jelenti, hogy lerakjuk a terhünket.** Mégis, ahogy ott térdelünk, úgy érezzük, hogy egy szót sem tudunk kiejteni, szinte megfulladunk. Sokféle dologért kellene imádkoznunk, amint azonban elkezdünk imádkozni, mintha megbénulnának a gondolataink, semmi nem jut eszünkbe. Alig vagyunk képesek két-három szót kinyögni. Az idáig felsorolt dolgok mind imádság alatt történnek velünk. Ha nem tudjuk, hogy mindezzel a Sátán igyekszik megghiúsítani az imádságunkat, akkor arra gondolunk, hogy felállunk és abbahagyjuk az imádkozást. Ezért, hogy végig kitartsunk az imádságban, hogy valóban letehessük a terhünket, **ébereknek kell lennünk, hogy a zavaró körülmények ne akadályozhassanak az imádkozásban.**

Itt küzdelemről van szó. Először is, mielőtt egyáltalán hozzákezdénénk az imádkozáshoz, kérjük Istent, tegye lehetővé, hogy imádkozhassunk; imádság alatt pedig azt, hogy adjon őszinte imádságot, és ne engedje, hogy az ellenség bármi módon is megghiúsítsa imádságunkat. A zavaró gondolatainkhoz, hangokhoz, gyengeséghez, betegséghez pedig így kell szólnunk: "Ellenetek állok, mert tudom, hogy a Sátán csalárdsága vagytok". Kergessük el ezeket, nem szabad engednünk, hogy az ellenség így munkálkodjék. Ébereknek kell tehát lennünk a Sátán csalárdságával szemben, nemcsak azért, hogy imádkozhassunk, hanem hogy jól imádkozhassunk.

Tétlenkedéssel, hiábavaló várakozással soha nem jutunk el az erőteljes imaélethez.

Tanulnunk és harcolnunk kell az egészséges imaélet érdekében.

Vigyázzunk éberen arra is, hogy amit imádságban elmondunk, az valóban imádság legyen. Tudnunk kell, hogy a Sátán nemcsak az imádság idejétől akar megfosztani, hanem annak erejétől is: azt szeretné, ha az imádságra szánt időnket kusza, összefüggéstelen, jelentéktelen, üres szavakkal és hiábavaló kérésekkel töltenénk el. Ha az imádságra szánt időnk ezzel telik meg, akkor annyi, mintha nem is imádkoztunk volna. Sok testies, áporodott, hosszadalmas, szokványos, szív nélkül elmondott és tudatlan imádság nem más, mint időpazarlás. Esetleg kifelé úgy hangzik mindez, mintha igazi imádság volna, mégis mögötte ott van a sátáni ihletés. Ha nem figyelünk éberen, imádságunknak nem lesz sem értelme, sem eredménye.

Egyik testvér idézte a következő történetet: .. Evan Roberts feljegyzéseiben olvastam. Egyszer néhányan összegyűltek a házában, hogy bizonyos dologért imádkozzanak. Az egyik testvér éppen imádsága közepén tartott, amikor Evan Roberts odament hozzá, és kezét az illető szájára tette, mondván: "Testvér, hagyd abba, mert amit most csinálsz, az nem imádság: Ennek elolvasása után azt gondoltam: hogyan tehetett Evan Roberts ilyet? Pedig megtette. Most már tudom, hogy igaza volt." Sok mindent mondunk imádságunkban, ami a testtől való, és a Sátán ösztönzése indít rá. Ezekről hosszadalmasak az imádságaink, de valószerűtlenek és haszontalanok is.

Hát nem így van? **Sokszor, míg imádkozunk, mintha megkerülnénk az egész világot.** Az idő telik, az erőnk fogy, de az imádság egyetlen szava sem üti meg a mértéket. Hogyan is számíthatunk arra, hogy az efféle imádságot meghallgatja Isten? Az ilyenek semmi szellemi értéke nincs. Ébereknek kell lennünk az imádságban. Ne nyújtsuk el az időt, ne érveljünk, hanem **egyszerűen öntsük ki szívünk kívánságát Isten előtt**, és ne használjunk fölösleges szavakat.

Legyünk éberek, hogy ne beszéljünk felületesen. Valaki tudta, hogyan kell imádkozni, és egy költeményben ezt mondja: "Ha Isten elé járulsz imádkozni, gondold végig először, mit akarsz kérni tőle." Testvérek, ha nem tudjátok, mit akartok Istentől, amikor letérdeltek imádkozni, hogyan vártok meghallgatást? Ha imádságotok céltalan és szív nélkül való, annyi, mintha nem is imádkoztatok volna.

Ne imádkozzatok anélkül, hogy szívetekben valami kívánság ne lenne. **Minden imádságot szívünk kívánsága vezéreljen.** Az Úr maga hívja fel a figyelmünket erre. Egyszer Bartimeus, a vak koldus kiáltott az úrhoz: "Dávid Fia, Jézus, könyörülj rajtam". Az Úr Jézus pedig így szólt hozzá: "Mit kívánsz, mit tegyek veled?" (Mk 10,47.51). Nos, az Úr tőled is pontosan ezt kérdezi: **"Mit kívánsz, mit tegyek veled?"** Tudsz felelni erre a kérdésre? Némelyik testvér tíz vagy húsz perces imádság után sem tudja megmondani, mit kért Istentől. Sok szóval, bőbeszédűen imádkoztok, de magatok sem tudjátok, mit kértek. Ez pedig nem imádság.

Az imádságban a kívánságot kifejező szavak éppoly fontosak, mint maga a kívánság. Sokszor van ugyan a szívünknek határozott kívánsága, de annyi mindent mondunk, hogy egyre jobban eltávolodunk tőle. Ezen a téren is ébereknek kell lennünk. Előfordul, hogy a Sátán visszahúz imádság közben, vagy éppen előre taszít, és teljesen eltévedsz a mondanivalódban. Vigyáznunk kell azért, s **nem szabad engednünk, hogy szavaink eltérjenek a tárgytól, és ha mégis elkalandoznánk, vissza kell térnünk a lényeghez.**

Vigyázzunk és imádkozzunk. Soha ne engedjük, hogy a Sátán megakasszon imádkozás közben. Ha valamilyen csődöt mondtunk, a Sátán gyakran vádol bennünket. Arra ösztönöz, hogy elemezni kezdjük önmagunkat imádság közben, míg végül jóformán ki se merjük már nyitni a szánkat Isten előtt. Mikor Isten ígéretének beteljesedése távoli jövőnek tűnik, úgy el tud csüggeszteni a Sátán, hogy csaknem lemondunk a beteljesüléséről. De ha Isten akarata szerint való az imaéletünk, akkor kitartóak maradunk az imádságban. Ha csődöt mondtunk, még járulhatunk Isten elé a Bárány vére által. A Sátánnak semmi joga nincs közbeszólni. Legyünk azért olyanok, mint az özvegyasszony, aki egy hamis bíróhoz fordult az igazságáért (Lk 18,5). Vagy mint a sunembeli asszony, aki nem hagyott nyugtot addig Elizeusnak, míg az nem ment vele. (Lásd 2Kir 4,30). Hisszük, hogy ha Isten halogatja ígérete beteljesítését és imádságunk meghallgatását, ezzel mindig meg akar tanítani valamire, amit addig nem tudtunk. De semmi esetre se hagyjuk a Sátánnak megrontani imaéletünket.

A Sátán nem szereti, ha többen imádkozunk együtt. Mindenféle tört és csapdát állít az utunkba, a közös imádkozás leállítására. Alaptalan híresztelések, hazug kitalálások, oktalan gyanakvások, kölcsönös meg nem értés, félelem és indokolatlan rémület, mind-mind a Sátán munkája az imaközösség megzavarására, és az imádságban való egység megrontására. Ezekre a sátáni kísérletekre nézve kell "mindent megvizsgáljunk" (1Thesz 5,21). Ne legyünk hiszékenyek, ne fogadjunk el mindent, és főként ne terjesszük azonnal. Ha éberek vagyunk, hamarosan felfedezhetjük, hogy sok szükségtelen fecsegés nem más, mint a Sátán munkája, amellyel meg akarja gyengíteni Isten népének szívét és karját, valamint meghasonlást próbál támasztani. Ezért egyfelől imádkoznunk kell, másfelől viszont legyünk nagyon éberek. Kövessük Nehémiás példáját, aki öröket állított fel (Neh 4,9). A Sátán fenyegetésére válaszoljuk ezt:

"Nem történt semmi olyasmi, amit te állítasz, csak magadtól találtad azt ki ... A magamfajta embernek illik-e menekülni? Az olyan ember, mint én, nem mehet be a templomba, hogy életben maradjon" (Neh 6,8.11). Mi sem ijedünk meg és nem is

szűnünk meg imádkozni. Egyszer egy testvér azt mondta: "Mennyire szükséges, hogy **örököt állítsunk a Sátán csalárdságai ellen**, aki sokkal többféleképpen tud meghasonlást támasztani Isten népe között, mint azt mi elképzelhetnénk."

Ébereknek kell lennünk, hogy imádságunk ne legyen tétova, határozatlan. Nyilvánvalóan annyi mindennek kell elintéződnie, olyan sokakért kell könyörögni, továbbá meg kellene értenünk az Ige központi üzenetét. Emellett nem kevés megoldásra váró problémánk van. Mégis, amikor imádságra kerül a sor, úgy látszik, mintha nem lenne semmi határozott imatárgyunk, és nem találunk szavakat az imádsághoz. Kinyögünk néhány mondatot, azután abbahagyjuk. Ez nyilvánvalóan a sátáni munka következménye.

Kétségkívül egyes esetekben imádkozásunk megszokottnak, közönyösnek, szeretetlennek, megalapozatlannak tűnik. Más alkalmakkor viszont valóban azért gyűlünk össze, hogy szívből könyörögjünk, és mégis szegényesnek, gyengének érezzük az imádságunkat. Ez azt mutatja, hogy valami közbeszólt, és pedig nem más, mint a Sátán munkája imádságaink megakadályozására. Kellő éberséggel rájöttünk volna, hogy feledékenységünket, imádságunk vontatottságát kizárólag **a Sátán csalárdsága okozza, aki meg akar bennünket fosztani az erőteljes imádságtól. Ezzel szembe kell szállnunk**, és akár emberekért, akár dolgokért, akár problémák megoldásáért könyörögünk, végig ki kell tartanunk az imádságban. Jegyezzük meg, hogy a sietős, illetőleg a túlságosan takarékos imádság olykor nem más, mint hanyag imádság, amely könnyű támadási felületet nyújt az ellenségnek. Ne legyünk restek. Inkább kérjük az Urat, hogy tudjuk eléje *vinni* minden terhünket, és adjon *szavakat* kéréseink kifejezéséhez. Másfelől győzzük le restségünket és halogató természetünket.

Urunk "nagyon korán, szürkületkor felkelt ... és ... imádkozott". Mikor Simon és társai azt mondták: "Mindenki téged keres", Ő azt felelte: "Menjünk máshová, ... hogy ott is hirdessem az Igét, mert azért jöttem" (Mk 1,35-38). Mennyire kézzelfogható és milyen alapos az Úr! **Megváltó Urunk "kiment imádkozni, és Istenhez imádkozva virrasztotta át az éjszakát**. Amikor azután kivilágosodott, odahívta tanítványait és kiválasztott közülük tizenkettőt, akiket apostoloknak is nevezett" (Lk 6,12-13). Itt is mennyire kézzelfogható és milyen alapos. Pál apostol emlékeztette az efézusi hívőket, hogy imádkozzanak mindenkor a Szellem által, éberén és kitartással *"könyörögve* az összes szentekért, és **értem is, hogy adassék nekem az Ige, ha beszédre nyitom számat, hogy bátran ismertessem meg az evangélium titkát ... hogy bátorságom legyen azt úgy hirdetni, ahogy kell"** (Ef 6,18-20). Az ilyen könyörgés gyakorlati, világos és szükséges. Ha *megvan* bennünk a Gyülekezet egy-test *voltának* tudata, és *valóban* törődünk a lelkekkel, hívőkkel, valamint Isten szolgálóinak a munkájával, akkor **imatárgyként nagyon sok embert és ügyet fogunk találni**.

Minden egyes igazság felismeréséhez is sok-sok imádságra van szükség. Ugyancsak az efézusiaknak írja Pál: "Ezért meghajtom a térdemet az Atya előtt ... , hogy adja meg nektek ... hogy megismerjétek ... " (3,14-19). Ebből megtudjuk, hogy annak a dicsőséges igazságnak a kijelentése, amelyet Pál nyert, imádságból jött, és az imádság maga a kijelentés. Az igazság fényének *valódi* értékét imádság útján ismerjük meg. Imádság által juthatunk el az igazsághoz, és imádság segítségével adhatjuk *tovább*. Sokat imádkozunk azokért az igazságokért, amelyekről hallottunk és beszélünk, hogy ne csak emlékezetünkben vagy jegyzetfüzetünkben maradjanak, hanem megmutatkozzanak az életünkben is.

Ébereknek kell lennünk nemcsak imádság előtt és alatt, hanem utána is. Éberen figyeljük az imádságunkat követő összes változást. Minden súlyos terhet hordozó imádságot "mindenkor" el kell mondanunk, azaz nem csupán egyszer, hanem sokszor. Vegyük észre ennek alapján imádság után, hogy *van-e* valami új felfedezésünk, új *változás* az életünkben, *valami* új lendület.

Hasonló ez Illés imádságához a Kármel hegyén. Földig hajolt, és arcát a térdei közé rejtette. Hétszer küldte el a szolgáját, hogy nézzen a tenger felé, míg *végre* szolgálja azzal jött vissza, hogy lát egy kicsiny felhőt felemelkedni, akkorát, mint egy ember tenyere. Akkor azután elküldte szolgáját Akhábhoz az üzenettel, hogy fogjon be és induljon, nehogy megakadályozza az eső (lásd 1 Kir 18,42-44). Ugyancsak hasonlít Elizeus imájához a sunembeli asszony gyermekéért: "Fellépett az ágyra, odafeküdt a gyermek mellé, és rátette száját a szájára, szemét a szemére, tenyerét a tenyerére. Ahogy így ráhajolt, felmelegedett a gyermek teste. Majd néhányszor föl-alá járt a házban, azután ismét odalépett, és föléje hajolt. Ekkor a fiú tüszentett hétszer egymás után, és felnyitotta szemét" (2Kir 4,35-35). – Azután visszaadta a gyermeket az anyjának. Sem Illés, sem Elizeus nem érte be pusztán az imádkozással. Mindketten figyelték azután a változást, amelyet könyörgésük idézett elő a környezetükben. Tegyük fel, hogy imádkozol valakiért, aki ellenáll az Úrnak és **kéred Istent juttassa az illetőt hitre.** Imádságaidra **ígéretet is kapsz feleletül.** Mégis a helyzet külsőképpen egyre rosszabbodni látszik: jobban ellenszegül az Úrnak, mint bármikor. Nem teheted meg, hogy ezt figyelmen kívül hagyva úgy imádkozol érte, mint eddig. Észre kell vened a változást, és el kell mondanod Istennek. Ha éberen figyelsz hamarosan világosságot nyersz Istentől, és megtudod, hogy imádságod gyakorolt-e valamilyen hatást hitetlen barátodra. Kezdheted Istent dicsérni ezért. Változtasd meg az imádságodat. Talán egy kis idő múlva az illető magaratása szelíd és kedves lesz. Ekkor megint változtathatsz az imádságodon. **Az imádságnak a helyzet alapján történő megváltoztatása szüntelen éberséget igényel.**

Az efézusi levél hatodik fejezete a szellemi hadviselésről szól. Ezen belül az előbbieken említett imádság a legfontosabb. Ne feledjük, hogy Isten gyermekei életében éppen az imádkozás a legsebezhetőbb támadási pont. Ezért figyeljünk arra, hogy ne kerüljünk időzavarba, óvjuk az elmondott imát, akadályozzuk meg a nem igazi imákat, és gátoljuk meg a Sátánt, hogy gonosz mesterkedéseivel megbénítsa imaéletünket.

Legyünk tisztában azzal, hogy **az imádkozás szolgálat,** és pedig **a legkiemelkedőbb jelentőségű szolgálat.** Vigyázzunk és imádkozzunk, tanuljunk szorgalmasan imádkozni. Sohase adjuk meg a Sátánnak a legkisebb esélyt sem imádságunk tönkretételére.